NINO MIER GALLERY

NEW YORK | BRUSSELS

PIETER JENNES

CONTENTS

BIOGRAPHY 1

SAMPLE WORKS 3

SELECTED PROJECTS AND EXHIBITIONS 27

PRESS 69

CURRICULUM VITAE 95

BIOGRAPHY

PIETER JENNES

b. 1990, Mortsel, BE
Lives and works in Antwerp, BE

Belgian artist Pieter Jennes' paintings feature creatures caught in motion and portrayed in a manner that verges on pastiche. Recalling the slapstick humor and the carnivalesque, his work distills compelling moments of tension within larger narratives. Stylistically, Jennes mines a variety of art-historical references, notably the flat perspectives of Islamic miniatures, the satirical mode of Weimar-era artists like Georg Grosz, and the frontality of theater. His humans and animals, and the reductive landscapes they find themselves in, are made up of a panoply of patterns and textures that make the paintings' surfaces particularly tactile. The primacy of somatic feeling is essential to his work, both in his richly colored, densely patterned surfaces, and in the moments of contact he represents between living beings.

Pieter Jennes (b. 1990, Mortsel, BE; lives and works in Antwerp, BE) studied painting at the Royal Academie of Fine Arts, Antwerp, as well as curatorial studies at The Royal Academie of Fine Arts & University of Gent. He has had solo exhibitions at Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE; Nino Mier Gallery, Los Angeles, CA, US; Semiose, Paris, FR; Be-Part, Waregem, BE; Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE; The White House Gallery, Lovenjoel, BE; CIAP, Hasselt, BE; and Public Gallery, London, UK. In January 2027, Jennes will have his fourth solo exhibition with Nino Mier Gallery, his first in the Brussels space of the gallery.

SAMPLE WORKS

*sample selection does not reflect current availability

What remains does not pass away, 2026
Oil on linen
67 3/4 x 59 7/8 in (framed)
172 x 152 cm (framed)
(PJE26.003

Untitled, 2026. Oil on canvas. 5 5/8 x 7 5/8 in, 14.4 x 19.3 cm (framed) (PJE26.006)

Not living like most people do, 2024
Oil and collage on canvas
82 5/8 x 63 in (framed)
210 x 160 cm (framed)
(PJE24.008)

Mexican flower shop, 2025
Oil and crayon on canvas
78 3/4 x 74 3/4 in
200 x 190 cm
(PJE25.003))

Hier!, 2025
Oil and collage on canvas
59 x 47 1/4 in
181 x 150 cm
(PJE25.001)

Bird-dog b, 2024
Mixed media, collage and staples on paper
37 3/8 x 31 1/8 in (framed)
95 x 79 cm (framed)
(PJE24.005)

The ragged joy of pure being, 2024
Oil and collage on canvas
74 3/4 x 94 1/2 in (framed)
190 x 240 cm (framed)
(PJE24.009)

To live everything from all sides, 2024
Oil and collage on canvas
82 5/8 x 78 3/4 in (framed)
210 x 200 cm (framed)
(PJE24.014)

An apple can't be tired, 2022
Felt, leather
17 x 24 x 35 in
43.2 x 61 x 88.9 cm
(PJE23.028)

What are you doing now?, 2022
Oil and collage on canvas
70 7/8 x 66 7/8 in
180 x 170 cm
(PJE23.003)

Wind, 2022
Oil and mirrors on canvas
74 3/4 x 66 7/8 in
190 x 170 cm
(PJE22.038)

An apple can't be tired (C), 2022, mixed media on paper, 16 1/8 x 19 3/4 in, 41 x 50 cm, (PJE23.012)

what would it sound like if you were a songwriter, 2022
Oil on canvas
70 7/8 x 59 in
180 x 150 cm
(PJE23.010)

things behind the sun, 2022
Oil and mirrors on canvas
74 3/4 x 78 3/4 in
190 x 200 cm
(PJE23.008)

reflections: tips and clues, 2022
Oil and glitter on canvas
79 3/4 x 67, 3/4 x 1 3/4 in (framed)
202.6 x 172.1 x 4.4 cm (framed)
(PJE22.008)

When weed blooms D4, 2021, pencil and oil on paper, 29 3/8 x 23 1/4 in (framed), 74.7 x 59 cm (framed), (PJE21.018)

When weeds bloom, 2021
OIl and glitter on canvas
67 x 75 3/4 x 1 3/4 in (framed)
170.2 x 192.4 x 4.4 cm (framed)
(PJE22.006)

SELECTED EXHIBITONS AND PROJECTS

SELECTED EXHIBITIONS AND PROJECTS

THE HILL ROAD RESIDENCY
2026
NINO MIER GALLERY
ACCORD, NY, US

HUISJE, TUINTJE, ...
2025
GALLERY SOFIE VAN DE VELDE
ANTWERP, BE

LE BOUQUET MANQUANT
2025
SEMIOSE
PARIS, FR

BIRD TALES
2024
NINO MIER GALLERY
NEW YORK, NY, US

A NUMBER OF DAYS THAT LEAD TO NOTHING
2023
GALLERY SOFIE VAN DE VELDE
ANTWERP, NEW SOUTH, BE

SOLO BOOTH: EXPO CHICAGO
2023
NINO MIER GALLERY
CHICAGO, IL, US

AN APPLE CAN'T BE TIRED
2023
BE-PART
KORTRIJK, BE

WHEN WEEDS BLOOM
2022
NINO MIER GALLERY
LOS ANGELES, CA, US

THE HILL ROAD RESIDENCY

2026
NINO MIER GALLERY
ACCORD, NY, US

"Maybe the biggest thing I take away from my time in Accord is the need for residencies like this as a point of rest in a highly competitive, fast-paced, and consumption-driven art world," Pieter Jennes reflects. *"The residency gave me a free pass to research, introspection, and exploration of myself and my art. It's incredibly valuable to have a gallerist like Nino who can offer his artists a 360-degree experience, a safe haven where they can focus on their work outside their usual environment. I especially valued the opportunity to move beyond the usual gallerist-artist chatter and have deeper, more meaningful conversations."*

As a father, Jennes balances his artistic practice with family life on a daily basis. Being able to step away for three weeks and devote himself entirely to his work and practice proved both rewarding and rare, compared to his habits in Belgium. A change of scenery, removed from the demands of everyday life, brought fresh inspiration and new influences. Living in an iconic Airstream camper, surrounded by the dense forests of Accord, and at times having only the UPS delivery driver as a human point of contact, the solitude of the residency offered Jennes a much-needed breath of fresh air.

As a painter deeply influenced by nature and frequently drawn to depicting it, Accord proved an ideal setting for Jennes. "*We have woods in Belgium, of course, but they are fragmented and generally much smaller in scale. None of them compares to the vast forests of Upstate New York. The saying 'everything is bigger in the United States' comes to mind, but here it really proved true. It's a part of the country that many European tourists will never discover, as it lacks the visibility and popularity of other American natural destinations*."

The region's extraordinary variety of wildlife and vegetation found its way into the paintings Jennes produced during his stay. Chipmunks, deer, geese, and birds that appeared throughout the surrounding woods quickly made their way onto his canvases. Traces of bears passing through the area are also referenced in the works, as are sightings of small snakes. It is precisely this wilder, untamed dimension of nature that Jennes finds so compelling. The immediacy of this approach differs significantly from his usual studio practice, where he can spend considerable time contemplating and composing particular scenes or animals. That process offers control and reflection, but lacks the immediacy of encountering something in the landscape and

responding to it directly. Because Jennes paints from memory rather than photographs, spending his days outdoors was particularly valuable, allowing these fleeting encounters to become embedded in his visual memory.

The resulting paintings are less composed and, as a consequence, may appear less realistic. Yet what they relinquish in precision, they gain in spontaneity and immediacy. Together, the works convey a romantic and idyllic vision of painting outdoors, immersed in the rich colors and abundant flora and fauna of Accord.

HUISJE, TUINTJE, ...

2025
Gallery Sofie Van de Velde
Antwerp, BE

Pieter Jennes's art blends lush nature with human mischief, evoking wonder, unease, and the liminal space between childhood and adulthood.

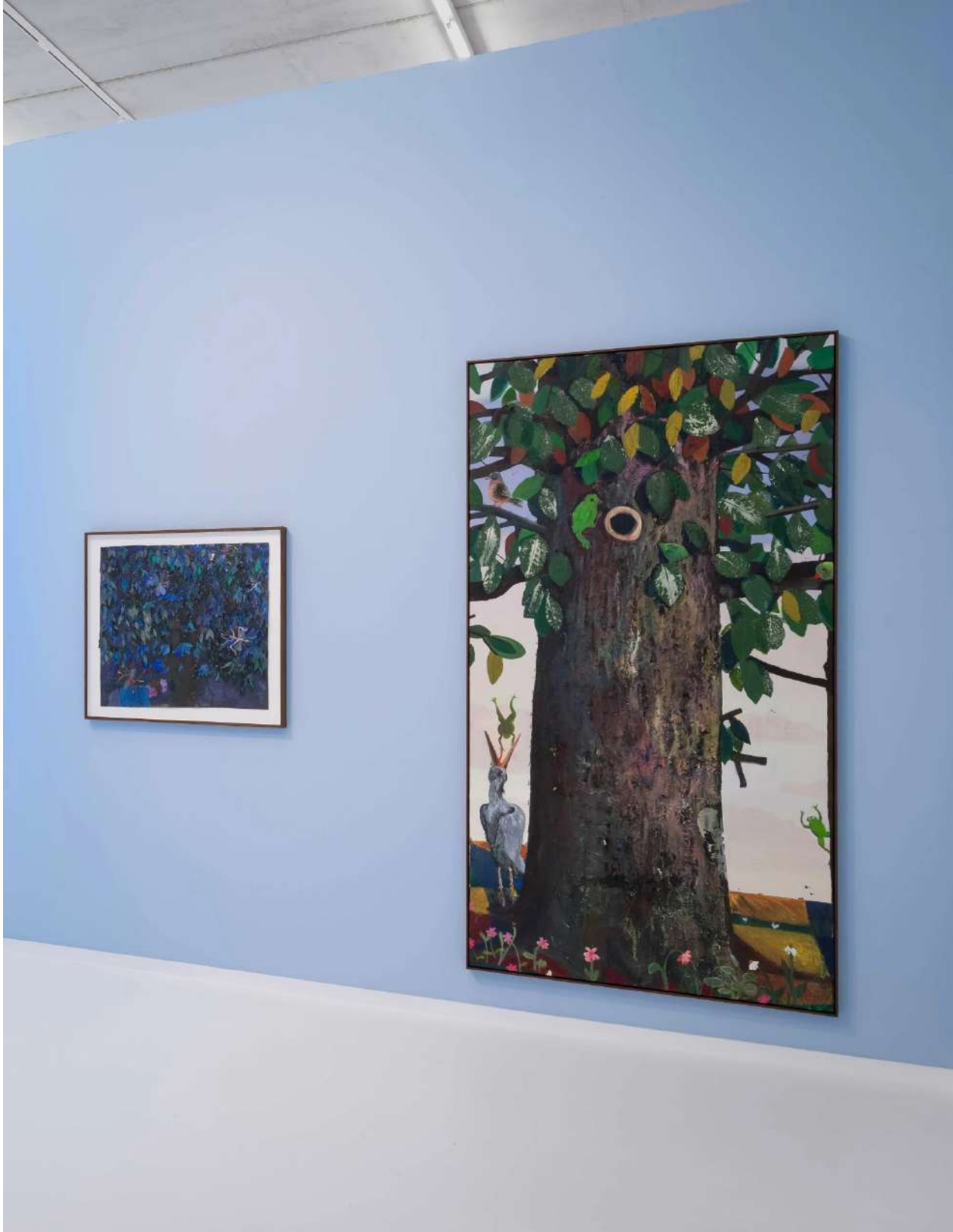
Children's fairytales, in their original and not 'Disneyfied' versions, are often filled with grim and horrifying moments. The Little Mermaid bleeds from her newly gained feet with every step until she disappears completely, dissolved into sea foam, while Hansel and Gretel burn the witch in the oven.

Princes and princesses do not always reach a happy ending, and many unsettling moments continue to linger across the narrative span. Even later, when they become distant fragments of childhood, these fairytales leave a sliver of fear and uneasiness trailing in memory. The solo exhibition Huisje, tuintje,… of Belgian artist Pieter Jennes at Gallery Sofie Van de Velde in Antwerp stirs precisely these unsettling memories.

From the outset, a series of small graphics unfolds some of the dominant motifs that are elaborated in large oils in the other parts of the gallery. They are rich in detail, filled with peculiar characters, and, in contrast to the canvases, include textual elements as well. One of them features a boy climbing a tree while a rabid dog barks and rears on its hind legs in an attempt to bite him. Or perhaps it is the boy's dog, jumping towards its owner in fear of being left behind.

Such ambivalences abound in Jennes's work. Tree bark, foliage, and the animal world are some of the motifs that evoke both the Garden of Eden and more sinister spaces shaped by dark urges and intentions. Snow White was left in a dark forest by a hunter who refused to kill her, hoping the wild animals would do the job; yet she ultimately finds her salvation in the same woods. Jennes's depiction of nature holds a similar duality: it is hopeful while forlorn, isolating yet filled with encounters.

A Better Future again foregrounds a tree, with rich details and a muted palette reminiscent of autumn. Jennes uses a specific procedure in depicting the leaves — a combination of his imagination and the direct use of paint-covered leaves pressed onto the canvas, leaving delicate traces of their textures.

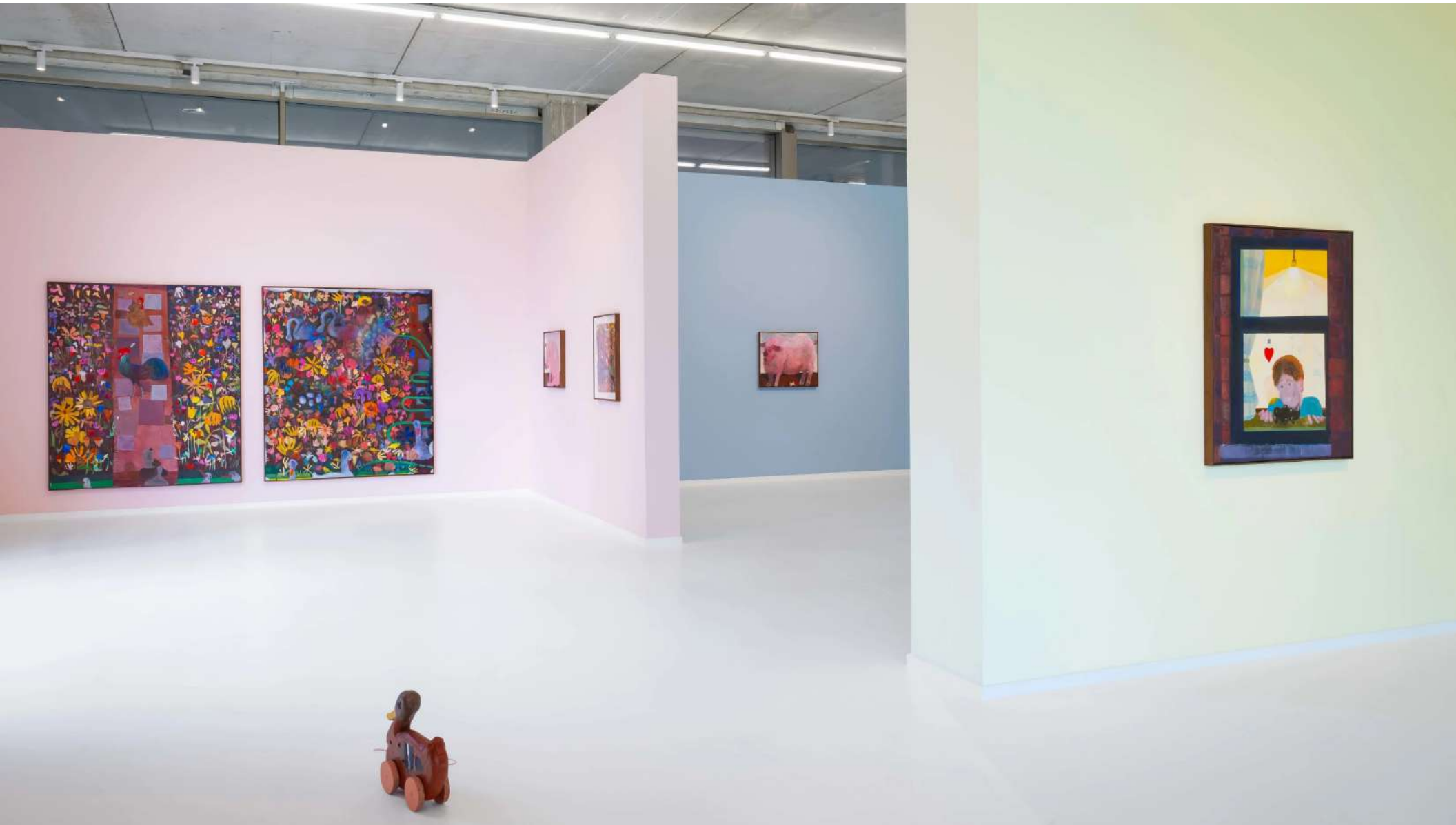

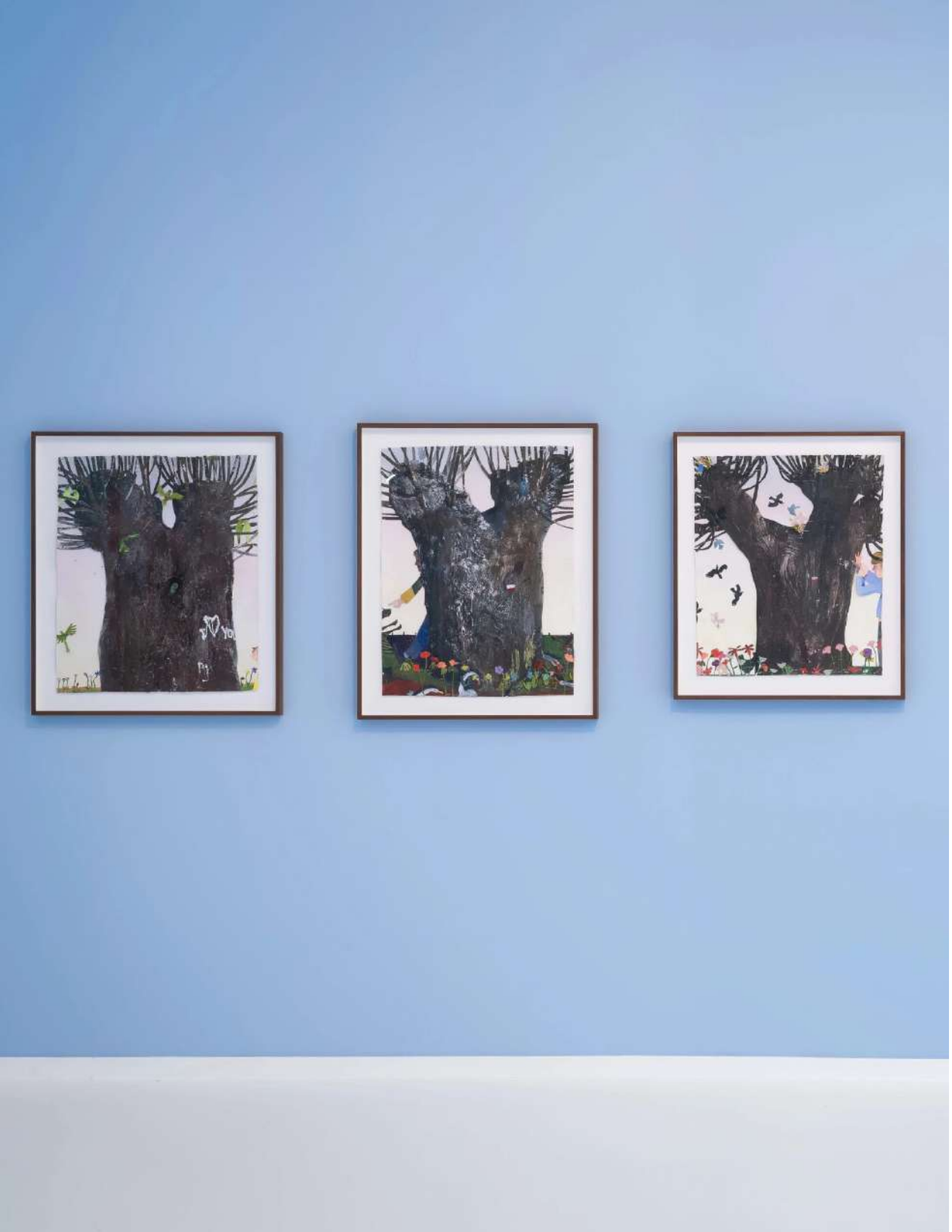

Among the richness of material applications and details, one motif particularly attracts attention: a heron with its beak open towards the sky, just about to swallow a frog. Among the foliage, a few birds, rendered in bright colours, seem oblivious to the drama unfolding below.

This struggle and fight for survival among species rings prominently in the featured works, although it is not always done in such explicit terms. Human figures linger on the edges, stealing eggs, basking in flower- and bug-rich fields, and carving their love notes on tree bark, showing their presence to be the main disruption of the fairytale-like settings.

Two paintings, I had to see you tonight and All the young... are among such examples. The latter is particularly enticing: the figure lying on the ground in an alley in the field is surrounded by snails, mice, and bugs, and even a bat appears in the upper register of the canvas. Although included, the figure is also separated from the lush botanical world above by a strict division of painterly registers—the brown alley against the colorful nature.

This struggle and fight for survival among species rings prominently in the featured works, although it is not always done in such explicit terms. Human figures linger on the edges, stealing eggs, basking in flower- and bug-rich fields, and carving their love notes on tree bark, showing their presence to be the main disruption of the fairytale-like settings.

Two paintings, I had to see you tonight and All the young... are among such examples. The latter is particularly enticing: the figure lying on the ground in an alley in the field is surrounded by snails, mice, and bugs, and even a bat appears in the upper register of the canvas. Although included, the figure is also separated from the lush botanical world above by a strict division of painterly registers—the brown alley against the colorful nature.

Pieter Jennes belongs to a younger generation of Belgian artists. Tracing his influences across timespans, styles, and individuals offers a broad overview of the artist's aesthetic inclinations, although his language remains personal. Medieval illustrated manuscripts, avant-garde experimentation with materials, children's books, as well as art historical giants such as Klimt and Grosz, can be found among his caricatural depictions of humans, the flatness of the space they inhabit, and its theatricality.

Metal staples that attach cut-outs of bugs and plants to the canvas remain visible, expanding the notion of collage, while his combination of painterly techniques—from thick to sheer layers of oil to pastels—advances a playful approach to technique.

A pull-along toy duck on wheels left on the gallery floor enhances this feeling of playfulness, while at the same time invoking loneliness, a sense of being left behind by a child who has grown up. It is precisely this sentiment, of change, transformation, and something unsettling lurking among the many colors of Jennes's art that keeps one returning to these works. The overwhelming feeling of something unfinished that each of us still needs to reckon with.

LE BOUQUET MANQUANT

2025
SEMIOSE
PARIS, FR

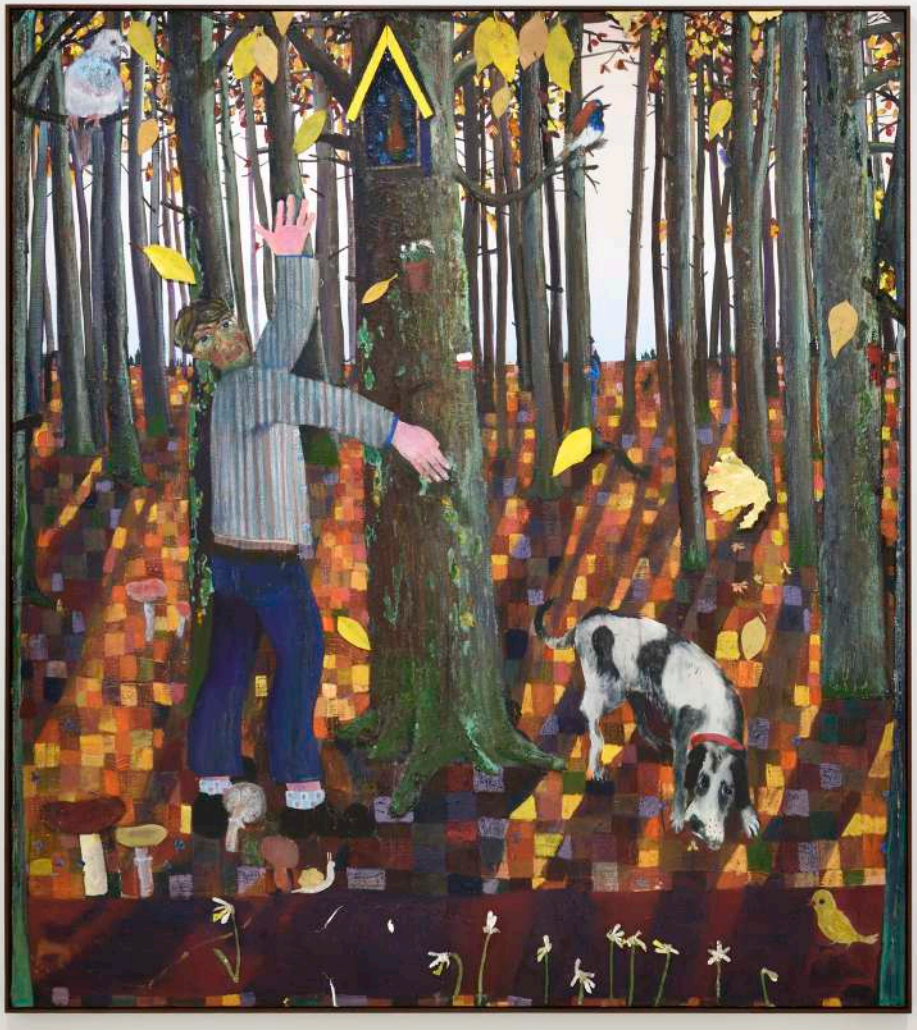
Semiose is delighted to present the first exhibition in France of the Flemish artist Pieter Jennes. His composite oil paintings and collages are distinguished by their vivid palettes, meticulous detail and singular narrative quality. Classic themes - people, animals, nature - are treated in a way that is as touching as it is expressive, probing the full range of human emotions.

Laetitia Chauvin: Where does the title of the exhibition come from?
Pieter Jennes: I chose “Le Bouquet Manquant” because it’s the title of the exhibition’s main work. The painting Le Bouquet Manquant shows a boy, surrounded by dogs, picking flowers and distracted by the sight of a butterfly. The title evokes those moments in a relationship when there are expectations not expressed, which may or may not be met. The works in the exhibition deal with love in the broadest sense, but above all with the different stages of a loving relationship.

LC: Even in the painting Il Me Tarde?
PJ: This painting shows a boy walking his dog in the forest. In the background, as in the collage of the pregnant girl (Le Bouquet Manquant A), several characters are hiding behind trees, and many of the trees have romantic messages engraved on their trunks. The little blue house is not a nesting box, but rather a little chapel in a tree. In the past, often planted a tree at a crossroads and gave it a special meaning by hanging a model chapel on it. Trees have been objects of worship for millennia and, in the eyes of prehistoric man, there was no better symbol of divine life force than the mighty tree. Many cultures tell the story of the tree of life or world tree which links heaven, earth and the underworld. It’s often the oak or lime tree that carries this particular meaning.

LC: Untitled is more about physical love...
PJ: Indeed, the little rooster does his utmost to give pleasure to the hen. The expressions of physical love such as hugs, kisses and caresses are important.
LC: In Each Person, on the other hand, there’s a more melancholy side.
PJ: Of course, there’s a sense of nostalgia, of missing or remembering someone... In this painting, the boy is looking out of the window, lost in his thoughts.
He’s clearly somewhere else in his mind, but in my opinion, he’s not sad, he can even smile a little. On the wall in the background, there are several colorful drawings of romantic scenes. If someone can occupy our thoughts to this extent, our love must be real.

LC: And what about The Bird?
PJ: I used to paint a lot of birds. I grew up near a forest and my father is a birdwatcher. Like the painter’s collage, the bird is a silent witness. Although the expression is no longer commonly used, “a bird” also refers to an attractive woman.

LC: In fact, there are birds in almost all your works!
PJ: That's not deliberate at all. I've also often used falling people or animals as subjects for my drawings and paintings. This stems from my fascination with the Dutch artist Bas Jan Ader (1942-1975), who frequently explored the effects of gravity or falling in his work, small but powerful. Birds perhaps symbolize the opposite of this phenomenon, in their ability to defy gravity.

LC: Your work is full of tiny details, such as flowers, apple cores, leaves, butterflies, dragonflies, etc., and even tiny trees in the landscape. You play with different scales to build a composition in which natural elements play a predominant role.
PJ: I grew up in the country, then lived in the city for a while. I have now moved back to the country. The works I'm currently making represent late summer or early autumn, a time when nature is very active. Insects know they are living their last moments and try to make the most of their remaining life. Animals build up reserves or fatten up for winter. Birds begin to migrate. Due to the fermentation of rotting fruit, it's not uncommon to find inebriated animals in the forest... In short, life is in full effervescence!
LC: The exhibition also includes two collages that seem to function as a diptych. One shows a painter at his easel, in front of a blank canvas, the other a woman in the woods. Is the painter a self-portrait?
PJ: It's more of an archetypal image, but one that expresses everything I am. The second collage shows a pregnant woman walking through the forest with several men hiding behind the trees. When my girlfriend was pregnant, I was fascinated by the changes taking place in her, her body taking on the shape of a balloon. It was great fun to draw and paint, using large circular objects as models.

Pieter Jennes
Le Bouquet Manquant

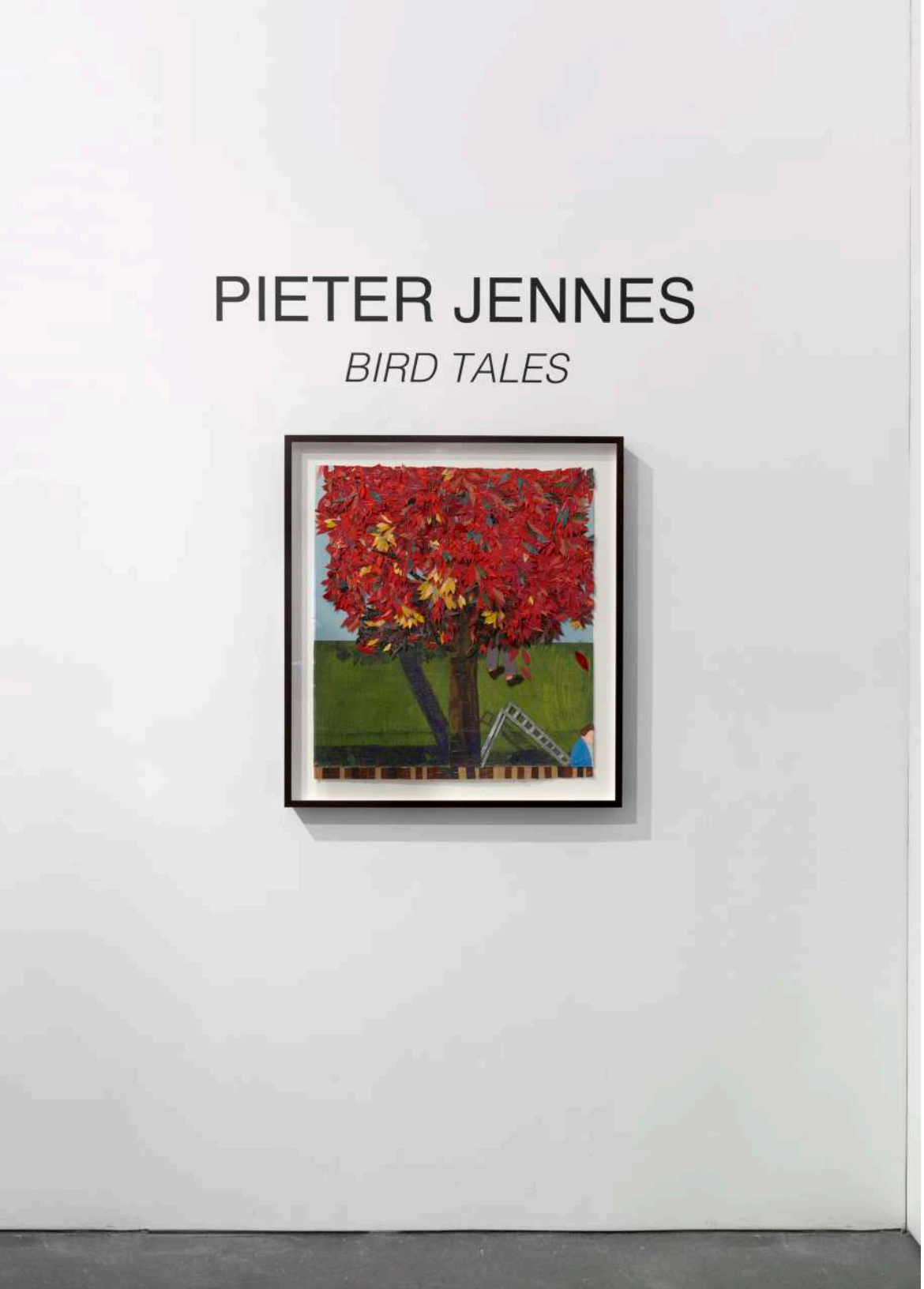
17 mai
21 juin 2025

LC: Your characters are integrated in a rather curious way into your landscapes, which resemble sets, almost as if they were in a theater.
PJ: I have a great affection for illuminated medieval miniatures which, despite their realism, often seem orchestrated like stage sets or theater. Perspective, while present, is a minor aspect of the image as a whole. When I was an art student, I had access to various heritage libraries where I could browse medieval books and examine the miniatures up close, without protective glass. In my particular case, I need reality to be able to create a painting, but the painting doesn't need to reflect that reality.

LC: You sometimes staple the pieces in your collages, a rather unusual technique...
PJ: When I first started making collages, I simply used glue, but I was afraid that some pieces would come loose after a while, so I decided to staple them very firmly.

Over time, I began to adopt staples because they gave the collages more punch and I liked their aggressiveness, which formed a nice contrast with the often soft subjects.
LC: One of the hallmarks of your work is its particularly matte finish.
PJ: The matte effect of my paintings is achieved by shading with felt-tip pens and colored, lightfast pencils. I like the fact that my works absorb light, which is acompletely different experience from our everyday interaction with backlit screens.

BIRD TALES

2024
NINO MIER GALLERY
NEW YORK, NY, US

Nino Mier Gallery is pleased to present Bird Tales, our second solo exhibition with Belgian artist Pieter Jennes. The exhibition features a series of paintings, works on paper, and functional sculptures that explore the vibrancy—the beauty and the carnage—of autumn. The exhibition will be on view at our SoHo gallery in New York from September 7 to October 12, 2024.

Jennes' new works delve into autumn as a season of opulent abundance and its immanent decline. Trees burst with color, animals frolic and hunt, and fruits ripen before winter's stillness and chill sets in. Jennes translates the decline to autumn, emphasizing nature's final burst of energy before dormancy. Throughout the works, overripe fruit, energetic insects, and lively animals prepare for the coming cold. The leaves, in various stages of color and decay, symbolize the transient beauty of autumn, with Jennes utilizing vivid reds, greens, and yellows to capture the intense light and color before they fall and die.

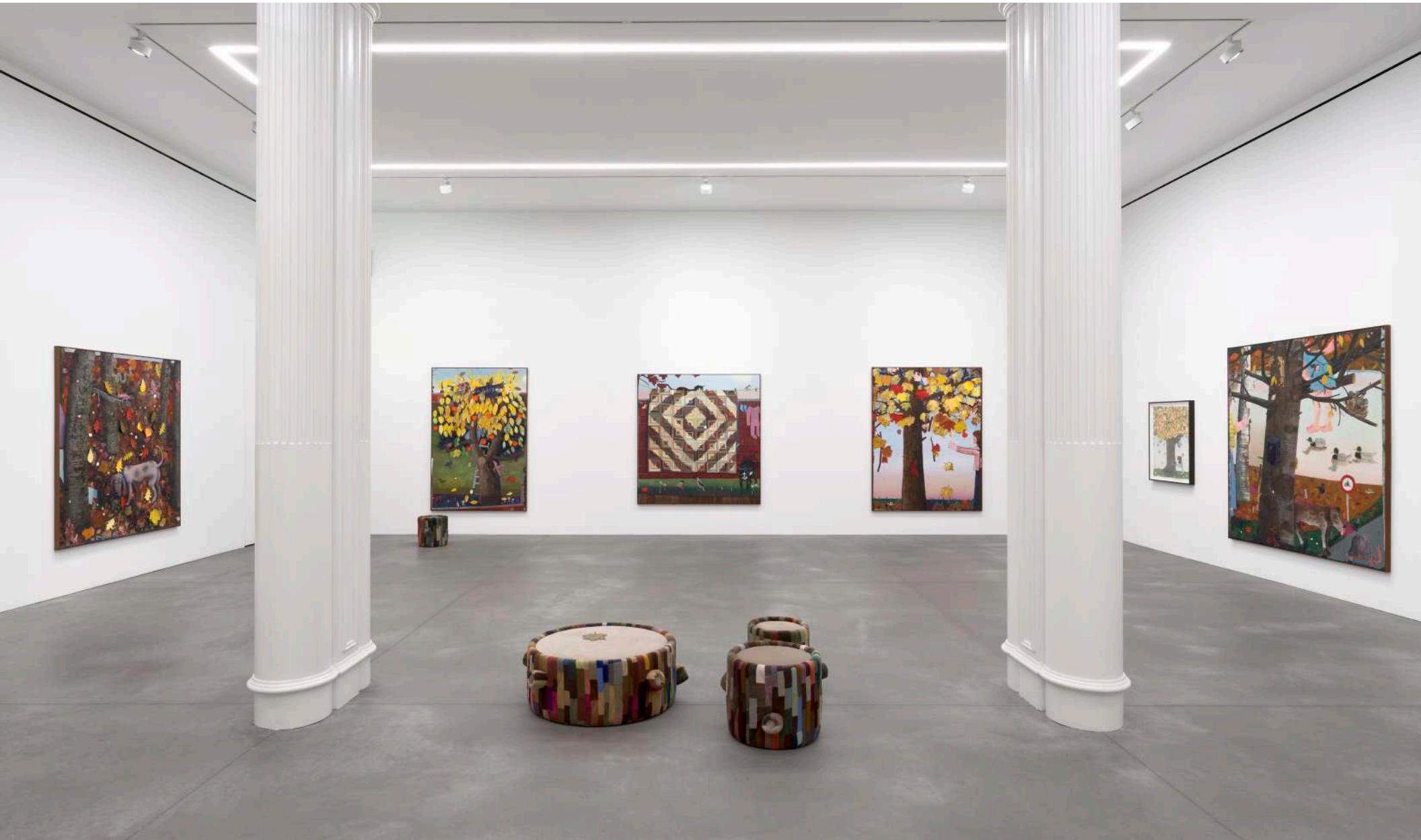
Numerous figures are obscured within Jennes' landscapes, as though they were being swallowed up by the natural world or roguishly hiding within it. These figures, often doll-like and sometimes surrealistically floating at the edges of the canvas, add an element of mischief and play that infuses all his work. The playful nature of these hidden figures enhances the whimsical and chaotic atmosphere of the exhibition.

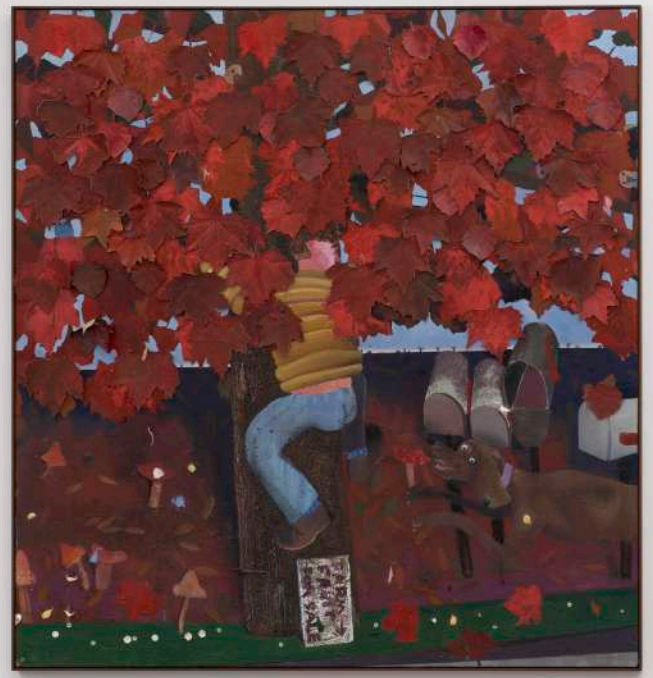
The oil paintings in the exhibition often incorporate elements of collage, blending painted leaves and other motifs to create a layered, textural effect. Jennes' paper works, characterized by a preponderance of staples, feature pieces of canvas collaged onto the paper, blurring the lines between painting and collage. This technique evolved as viewers of his previous works perceived his paintings as collages, prompting Jennes to experiment further with actual collage techniques. His painterly collages integrate these painted leaves stitched onto canvas, creating compositions that are as much about texture and material as they are about color and form.

To enhance this immersive experience, Jennes created a series of sculptures that function as stools and tables and resemble tree trunks. These sculptures invite viewers to step into his richly layered, immersive worlds, breaking open the traditional boundaries of painting and creating a diorama-like setup. The relationship between actor and

observer plays out not just between figures within the paintings but also in the form and address of the exhibition as a whole. While the flattened space of each canvas might seem to push back on us, their installation reaches outward, inviting us into its sphere, like the dioramas of natural history museums.
Jennes' references to the dynamic works of Pieter Bruegel and Frans Snyders, blending historical inspiration with contemporary concerns.

His inspirations are also more contemporary, including a 2012 youtube video titled "JESUS CHRIST IN RICHMOND PARK." On a windy day, the cameraman takes his low-resolution digital camera to a pastoral field where deer rest peacefully in the grass. The video captures an agitated man's voice booming, growing nearer and nearer to the camera's microphone. Suddenly, a flock of deer bolts across the screen. Finally, the chaos becomes clear: a dog is chasing the group of deer. Similarly, the exhibition invites viewers into a seemingly serene environment that turns unexpectedly and humorously chaotic, mirroring the unpredictability of nature and life. In all, the exhibition offers a vivid reflection on the fleeting splendor of autumn and the cycle of life and death in nature.

A number of days lead to nothing

2023
GALLERY SOFIE VAN DE VELDE
ANTWERP, NEW SOUTH, BE

Over clowns

Misschien heb ik altijd al wel een clown willen zijn.
Het gezicht grimeren tot er niets overblijft dan een witte maan.
Een glitterjas.
De rode appelneus een brandpunt van naief bedrog.
De schoenen vrachtboten van de verbeelding.
De strik een strop die de stemkraan dichtdraait.

De ware zotternij komt van het publiek
die de clown opsluit en voedt met geld en gelach.

Ik heb altijd al een clown willen zijn.
Een clown met poëzie in de witte handschoenen
om onzichtbare schilderijen rond te dragen
(peperduur en loodzwaar).
Een clown laat drie olifanten op één driewieler rijden.
Een clown blaast kikkers op tot slangen.
Een clown rijgt ganzen met een spekkoord aan elkaar .

De wreedheid van de clown is de wreedheid van de mens.
De clown is de schaduwdirecteur,
hij is de dichter van de circuspiste: gehaat
om zijn valse bloemen en kaarslicht.
Ik denk niet dat clowns kunnen lezen, nee,
dat kunnen ze vast niet.

Ik sprak ooit een clown die beweerde
dat iedereen zes maskers bezit, ja ook jij.
Hij boetseerde ze in klei,
op maandag was hij in mindere mate zichzelf.

De televisie is een parade aan clowns.
Vandaag bestaan er rouwclowns, seksclowns, ziekenhuisclowns.
Wanneer ik kanker heb zal ik de clown op zijn bek slaan.

Ik heb ooit al eens gevochten met een andere clown
die me probeerde te vermoorden. Duidelijk dat ik de Pierrot was
en hij de Harlekijn.

Een ware clown steekt het circus in brand.

Over clowns (addendum)

En toen zei mijn vriend Max
(die beweert dat al zijn vrienden
een allesverwoestend vaderverdriet
meedragen behalve ik, ik niet,
hij noemt me een laagsensitieve autist)
dat net zoals die beroemde fabel
als zouden de eskimo's zevenenzeventig
woorden voor sneeuw bezigen
en de amerikanen minstens evenveel
tweelingwoorden voor oorlog tellen
onze plaatselijke taal als geen ander
synoniemen heeft voor het begrip

clown

omdat wij nu eenmaal
een volk van charlatans zijn
waarna wij elkaar uitscholden
voor paljas, pipo, potsenmaker,
zot, hansworst, komediant,
kwibus, onnozelaar, nar,
malloot, mafketel, halve gare
grappenmaker, harlekijn,
dwaas, dagenmelker, enzoverder.
Ik weet niet of hij gelijk heeft.
Grijnzend liepen wij de stad in
op zoek naar een surrogaat
voor moederliefde.

Tekst door Maarten Inghels

JOS SWOLDEREN

SOLO BOOTH: EXPO CHICAGO

2023
NINO MIER GALLERY
CHICAGO, IL, US

For EXPO Chicago 2023, Nino Mier Gallery will present a series of works by Belgian painter Pieter Jennes. The solo booth features a carnivalesque suite of new, large-scale paintings, smaller works on paper, and sculptures, on view at Navy Pier from April 13 – 16, 2023.

The compositions are staged theatrically, without clear distinctions between foreground and background, instead cultivating a patchworked immediacy. We witness humans disguise themselves as horses, men and birds falling from the sky, an umbrella-toting artist being struck by a hose, and flying horses, among other absurdist gestures that fall on the spectrum between tomfoolery and mischief. Jennes' surfaces are heavily worked with rich oil paint, bringing to the suite a three dimensionality that fully manifests in a series of plush sculptures of dead—or drunk—birds.

Each painting in the presentation features a series of patchworked rectangles running parallel to the composition's bottom edge. The rectangles reference the Game of Goose, the earliest commercially produced board game, imagined first in 15th century Italy as a chase game akin to Parcheesi. Humans and animals stand, float, and tumble above the rectangular blocks, represented with Jennes' signature air of jouissance.

Jennes' compositions are youthful and imaginative, evincing the pleasures and lighthearted tensions we feel when gathered for board game, among more consequential experiences. The works on display feature a range of allusions to historical events, often representing tragedy and disaster with a sense of charm, as many children's games do (think, for instance, of *Ring Around the Rosie*, which responds to the Black Plague). world & image (2022) considers the infamous 1974 "Bulldozer Exhibition"— an unofficial exhibition in Soviet Moscow broken-up by government officers wielding water cannons and riding bulldozers. In a similar vein, *Nothing Happened Here* (2022) redresses The Horses of Bayeux, a sprawling late 11th century tapestry depicting the events of the 1066 Norman invasion of England. The horse motif reappears in, among other works, *Bybeck Nightingale* (2022), a portrait of the Queen of England's racehorse.

AN APPLE CAN'T BE TIRED

2023
BE-PART
KORTRIJK, BE

Een ganzenspel en hoe men spelen kan*

De spelregels

Het oudhollandse ganzenbord beeldt een levensweg uit in de vorm van een spel. De loop ervan wordt bepaald door het lot (de dobbelsteen). Het speelbord telt 63 vakjes, twee dobbelstenen en enkele gekleurde ganzenpionnen. Het beschilderde bord speelt zich af op het platteland: onderaan is er groen met een vijver en riet waartussen pasgeboren ganzenjongen hun weg zoeken en bovenaan vult de blauwe hemel zich met hun overtrekkende ouders.

An apple can't be tired is een tentoonstelling waarbij een verzameling objecten, in dit geval werken op doek en papier, ganzen van textiel, eieren van porselein, en een uniek ensemble van houten stoelen en poef, voor een bepaalde duur getoond wordt aan een publiek. Het speelveld bestaat uit een rechthoekige, voormalige paardenstal met open zadeldak die in verbinding staat met een kleinere, vierkante ruimte.

Op sommige speelvelden staat een gans afgebeeld. Ze vliegen, zwemmen of waggelen moedig vooruitwaarts. De gans brengt geluk: wie met de pion op een gans terecht komt, mag eenzelfde aantal vakjes vooruit. Andere speciale velden zijn de brug, de herberg, de put, het doolhof en de gevangenis. Zij hinderen de speler onderweg naar het einddoel. Het einde belooft ofwel de dood waardoor je gans herbegint of precies het 63ste vakje waar de pot ligt.

Op sommige schilderwerken zien we een (deel van een) gans afgebeeld. Daarnaast liggen er 24 verspreid over de vloer. Hier spelen ze echter geen geluksbrengers, maar eerder een uit de lucht gevallen bende armoezaaiers, drinkebroers, nietsdoeners en leeglopers. Ze liggen plat op de vloer of zoeken steun tegen de muur, een balk of bij elkaar. Hun eieren liggen er verloren en onbebroed bij.

Het ganzenbord kan langs alle kanten bekeken en bespeeld worden. Er is echter slechts één mogelijke speelrichting: de in spiraalvorm aaneengesloten vakjes tellen op van 1 naar 63. De weg die de gans op het bord aflegt, staat symbool voor de pelgrimsweg van de mens. Op dwaalwegen wordt er leergeld betaald, af en toe heerst er overvloed, maar ook domheid. Wijsheid kan gevonden worden op een rustplaats en niemand slaat de poort des oordeels over.
De werken in de tentoonstelling doen hun best om een looprichting aan te

Images courtesy of Be-Part

geven, maar af en toe doen de vele aanwijzers verdwijnen in een dwaalspoor en kantelen de werken alle kanten op. De van roodwitte markeringen voorziene bomen duiden de GR-pad aan en door de landschappen lopen uitgestippelde tegelweggetjes. Deze worden echter doorkruist door de dikke bonte koe die dol de andere richting op holt, de ganzenbekken die normaal eensgezind maar nu alle kanten op wijzen, de wandelaar die uitglijdt, of de wind die plots van bui verandert, waardoor de fietser eerder achteruit dan vooruit bolt, zijn paraplu opnieuw de andere kant op klapt en zucht: How can anything ever end?

Het spel

De uitgestippelde Grande Randonnée start hier. Het eerste werk brengt ons bij Vrije uitloop: de kip leidt ons naar binnen en stapt daarbij zelf haar vak uit. In het sas wacht een krokodil ons op, fabelachtig poserend in zijn omlijsting tegen een landschap van zilver.

De volgende ruimte is groot en open. Hier vullen najaarskaalheid de bomen en voorjaarsavonden de lucht, met tussen hen in windvlagen en regenbuien. Terwijl de wolkenvelden open- en dichttrekken volgen we klinkerpaden en veldwegen tussen verkavelde landbouwgronden. Onderweg passeren we naast de wandelaar en fietser ook nog enkele tuinierders en hoopjes verzopen ganzen. Boven ons vliegen vogels in V-formatie en onder onze voeten kriebelt een rij mieren of paardenbloemenborder, met links een wuivend stukje hand en rechts een halve paraplu van een andere voorbijganger.

Er heerst haast en chaos. Er hangt regen en wind in de lucht. De weersvoorspelling luidt: “Vliegen de zwaluwen hoog dan is het weer schoon en droog, vliegen ze laag, regen voor vandaag.” Met hun speciale staart als roer spiralen de boerenzwaluwen even lang in de lucht op zoek naar insecten als wij rond het ganzenbord. Net zoals de figuren op het dak draaien onze hoofden en lijven mee tot zolang het kan… What are we doing now?

Van alle tuimelingen, verdwijn- en verschijningen raakt men het noorden kwijt. De wind lijkt wel grapjes uit te halen met de werken, zet hun kader op hun kop en de wet van de magie boven die van de zwaartekracht. Mensen kruipen het dak op om er vervolgens af te vallen. Een kat komt links de boom ingekropen om er tegelijkertijd langs rechts terug achter weg te sluipen. Babyroze Cupido mikt op iemand buiten beeld, misschien wel op Batman twee schilderijen verder of op de figuur die de tuinslangen links buiten beeld vasthoudt? Valt het paard, doet deze een kunstje of moeten we ons hoofd een kwartslag draaien en is het geen van beide? Komt die mens uit de lucht gevallen, wordt deze in de lucht gegooid of hangt het schilderij ondersteboven?

Hoe dan ook, de koe en de kip zitten knellend vast in hun kader zoals de gans in zijn vakje. Als figuranten bemannen de ganzen het speelveld. De groep bestaat uit wittige soepganzen met oranje snavel en poten, veelal kruisingen van een paar willekeurige ganzensoorten. De grijze grauwe gans omhelst de bruingevlekte kolgans. Of is het een nijlgans? Als ze vreemd zien, zetten ze het normaal op een luid gakken, maar hier staat er geen een op de uitkijk.

Fliere fluiters, liever lui dan moe. Het geluk is met de dommen zegt men. De wereld is een apenbende, en deze ganzerikken voelen zich als een vis in het water. In de stal van deze domme diergaarde vinden we naast de gans ook nog de koe, het schaap en het varken, dieren die in vele verhalen de menselijke ezelachtigheid verbeelden.

De put

Vak nummer 31: “Blijf in de put tot een andere speler jou passeert en je bevrijdt. Sla één beurt over als er geen spelers meer achter je zijn.”

Even geen haast, maar een dagdroom over een ochtend in het komende voorjaar.

De grijze potloodwind loopt over ons heen en doet de mouwen wapperen. Het opgeplakte berkenblad beeft wakker. De rode pannen van het dak warmen op. Een wegje dat ernaartoe kruipt. Een appel staat in bloei. In het licht dat met het windje stoeit. En van iets kinderlijks vertelt. Een beetje stilte en zonnigheid. De gebalde wolken varen in vrolijke stoet. Bruine wilgen staan op een rij in een boerenwei met hun hardhouten kop. Ze huizen boomkapelletjes. Vogels bouwen er hun nest. Toen kwam er een wervelwind, draait zich om en knipt met een knap door al dat wilgenhaar. Toen waren ze weer kaal.

De wind loopt verder door de smalle berkenbomen. Hij laat zich uit een boom glijden en is het eerst bij de pet, blaast hem met een vaart voor zich uit. Rimpeltjes trekken zich op uit het doek. Nattigheid kriebelt aan de bosrand. Dikke druppels kletsen op macadam en fietsband. De spriet van de tuinslang spettert op naar alle kanten.

De pot

Vak nummer 63: het einde. Met achter de poort van de stal, een blauw tot napelsgeels, heerlijk heelal!

Wat zich in één logisch samenhangende tijd en ruimte lijkt af te spelen, krioelt subtiel van de associaties en botsingen met de realiteit: een vleermuis vliegt tussen de roze wolken, langpootmuggen tussen de regendruppels, zwaluwen tonen zich in de herfst en een Russische Malevich ligt naast een Oostvlaamse geknotte wilg.

De realiteit is hier schilderkunstig, verandert veelvuldig van voorkomen en speelt een levend ganzenbord of een kleurpent met figuren als fijne streepjes met de lat. Akkers worden tegels, een trui met dambordpatroon loopt over in een geniet lappendeken van velden, het geschilderde pannendak in een geruite poef. Paarden dragen er de broek, mensen staan met de billen bloot. In de ochtend komen rode zonnen en blinkende appels op.

The earth is a fresh planet zegt één van de werken. Henry David Thoreau voegt daar al zwevend in de lucht aan toe: There is more day to dawn. The sun is but a morning star. En een op de vloer liggende Werner Herzog: “Let the apples lie, they’re tired and want to sleep.”**

Liene Aerts

**De titel is een variatie op de 17de eeuwse Nederlandse ganzenbordversie genaamd Het nieuw en vermaeckelykc ghanse-spel en de verklaringhe hoemen speelen sal. De tekst zelf volgt de regels van de spelversie uit 1971: het oudhollandse ganzenbord (Jumbo © Hausemann & Hötte nv Amsterdam).*

***De titel van de tentoonstelling verwijst naar dit fragment uit de film The Enigma of Kaspar Hauser van Werner Herzog uit 1974.*

The earth is a fresh planet zegt één van de werken. Henry David Thoreau voegt daar al zwevend in de lucht aan toe: There is more day to dawn. The sun is but a morning star. En een op de vloer liggende Werner Herzog: “Let the apples lie, they’re tired and want to sleep.”**

14

15

PLEASE
CLEAN UP

WHEN WEEDS BLOOM

2022
NINO MIER GALLERY
LOS ANGELES, CA, US

Twenty-five new paintings, furniture, and a floor installation comprise the artist's Rabelaisian romp through a densely populated forest.

Many of Jennes' slapstick compositions are divided in two, albeit unequal parts: one part contains a figure (or two) falling, while the other depicts a small huddle of figures with mask or doll-like faces staring at the display of gracelessness before them. Crowds of clustered people have been, for the better part of the past two years, a taboo. But in Jennes' paintings, what is dangerous is also what is life-affirming. His men and beasts point to the self-deprecating comedy that is so often a reprieve from the depths of despair, loneliness, and fear. In why and How? … nobody will know, a cow inexplicably falls back-first onto an unsuspecting victim smoking a cigarette. Indeed: why, and how? We look to Jennes' other paintings for answers, but they respond only with beguiling, clownish revelry.

The exhibition captures its cast of human and animal characters mid-gesture within theatrically flat outdoor settings. Jennes foregoes clear delineations between foreground and background, placing horizon lines close to the canvases' lower edge, and eschewing naturalistic perspective. Depth instead is articulated in Jennes' surfaces, which are worked palimpsests of rich oil paint. Much of the texture, pattern, and even emotion (his trees are filled with lovers' inscriptions) displayed in the works is achieved through his painstaking manipulation of matter and form.

The flattened compositions in When weeds bloom resemble stages, revealing Jennes' interest in the dynamics between performance and observation. In I like life a lot, a figure topples headfirst into the grass while his dancing compatriots observe with warm smiles. In I'm scared my toes are blue, a man on an overturned bike pushes a friend to the ground. A dense mass of characters gather at the painting's margin, watching the scene with intrigue. The strangeness of being perceived takes on an explicitly surreal tone in where have you fallen, have you fallen? The painting depicts a man falling headfirst from a tree. He is inches away from the ground, but instead of grass we catch a glimpse of another face. Their gaze locks: the falling man has been caught. Unfortunately for him, his debauched fall will not be broken, only witnessed.

PRESS

PRESS

UPSTATE DIARY
SEPTEMBER 2026
BY TALIESIN THOMAS

DE STANDAARD
SEPTEMBER 2026
BY GEERT VAN DER SPEETEN

DE STANDAARD
OCTOBER 2024
BY JOZEFIEN VAN BEEK

THE ART NEWSPAPER
SEPTEMBER 2023
BY KABIR JHALA AND LISA MOVIUS

HET NIEWSBLAD
SEPTEMBER 2023
ELIEN VAN WYNSBERGHE

OKV
AUGUST 2023
DAAN RAU

DE LAGE LANDEN
JULY 2023
BY MAYA TOEBAT

ARTNET NEWS
APRIL 2023
By EILEEN KINSELLA

COLLECT
MARCH 2023
BY ELIEN HAENTJENS

DE TIJD
FEBRUARY 2023
BY JAN DERTAELEN

DE STANDAARD
FEBRUARY 2023
BY FRED DEBROCK

UPSTATE DIARY

SEPTEMBER 2026

OCTOBER ‘26 ART REVIEWS

By Taliesin Thomas

Installation view of PIETER JENNES at The Hill Road Residency / Nino Mier Gallery. Photo Taliesin Thomas.

Once upon a time, there was a little silver hut hidden in the forest where a painter lived for a spell while creating magical visions of the robust natural world that engulfed him. Indeed, this could be the opening line for the fairytale-esque exhibition Pieter Jennes at The Hill Road Residency / Nino Mier Gallery in Accord, NY. This exquisite show featured recent paintings and sculptures by Jennes, a Belgian artist who spent three weeks working in a secluded studio space while living in a classic American Airstream trailer on Mier’s private property (Jennes is only the second artist to attend this atypical residency). Jennes described his time there as a “360-degree experience” and rare break from his usual responsibilities, including fatherhood.

Installation view of PIETER JENNES at The Hill Road Residency / Nino Mier Gallery. Photo Taliesin Thomas.

Most of the artworks on display were dated between 2022 and 2025, thus created before his stay. However, Jennes' dedicated focus on nature made the show seem as if it had been pulled directly from the sylvan backdrop just outside the rustic barn that housed it. Deeply influenced by Mother Earth (and typically painting from memory), Jennes' fleeting encounters in the wild are the foundation of his practice. Paintings such as Untitled (2024) feature a deer frolicking in wooded environs with mushrooms abounding, while Untitled (2024) includes a frisky pup with its rump up high. Several of his landscapes consist of mixed media and collage on paper and are visibly held together with staples, including Bird tales e (2024), featuring a lone man wandering in the woods with a dog and the head of a man peering outward in the lower right. Bird tales f (2024) is the image of a graffiti-carved tree with a robust head of yellow, brown and orange leaves (all stapled together) with ravens falling downward on the left and a figure pushing the trunk on the right. Jennes' depictions of animals are particularly charming, and we encounter a range of lovable fauna in his paintings including chipmunks, birds, snakes, bears, squirrels, ducks, swans, frogs, turtles, toads, butterflies, insects, snails, and a woodpecker. Four plush textile sculptures of swan-geese (they appeared to be a combination of the two) consisting of felt and leather and all titled An apple can't be tired (2022) were installed on the gallery floor, and two of them rested their heads on multicolored tree stumps both titled Bird Tales (2024). It seems that in Jennes' world, as with any celebrated fable, they all lived happily ever after. – Taliesin Thomas

De Standaard
SEPTEMBER 2026

Jean Brusselmans, een schilder onder de radar? Niet voor de jonge generatie kunstenaars

By Geert Van der Speeten

Jean Brusselmans, 'Oogst' (1934). Te zien op de overzichtstentoonstelling in Bozar © musée des beaux-arts de liège/la boverie/ville de liège

Bozar eert dit najaar Jean Brusselmans, een 'volkse kubist' op zijn Dilbeekse heuvel. Bij het grote publiek is hij geen klinkende naam, maar de hedendaagse generatie schilders draagt hem op handen. Vanwaar die verwantschap?

Hij viel niet onder te brengen in een hokje en bleef koppig zijn ding doen. Jean Brusselmans (1884-1953) koos ervoor om in de jaren 30, toen het expressionisme floreerde, een buitenbeentje onder de schilders te zijn. Dat deed hij met een beperkt aantal genres, zoals landschappen, portretten, stillevens en zeezichten. Inspiratie putte hij vooral uit het landelijke leven, in de Vlaamse Rand rond Brussel. Van zijn kunst konden hij en zijn vrouw Marie nauwelijks overleven - het huis in Dilbeek werd smalend 'De kouden haard' genoemd.

Hoe Brusselmans met pure schildersintuïtie de werkelijkheid herleidde tot lijnen en vlakken, het volkse en het decoratieve toeliet in zijn werk: jonge kunstenaars zien in hem een voorbeeld. Hij groeide uit tot een artist's artist, een schilder met lef van wie je wat kon leren. Aan de vooravond van een overzichtstentoonstelling in Bozar vroegen we drie fans naar hun affiniteit met Brusselmans.

1. Pieter Jennes: "Niet wát hij schildert, telt, maar hoe"

Folklore, films, kinderverhalen, oude miniaturen: Pieter Jennes (1990) vindt zijn inspiratie in de breedte. Van een klassiek perspectief is bij hem geen sprake. De term 'brusselmansiaans' is hem wel vaker opgespeld, maar dat vindt hij geen belediging. "Er zijn slechtere kunstenaars om mee vergeleken te worden."

"In het eerste jaar aan de academie kregen we de opdracht om in het KMSKA een meesterkopie te maken. Daar werkte je dan een half jaar aan. Ik hield het klassiek, bij Frans Hals. Maar tijdens de pauze ging ik naar de modernisten kijken. Op je achttiende ben je op zoek naar je eigen artistieke persoonlijkheid. Ik wilde autonome dingen maken en Jean Brusselmans bood antwoorden op veel van mijn vragen. Zijn tijdgenoten, zoals Permeke, lieten kleur achterwege om voor de vorm te kiezen. Brusselmans koos voor beide: de vorm- én de kleurkracht."

"Zijn werken zijn zeer goed leesbaar, misschien omdat hij als graficus en reclameschilder had gewerkt. Het verbaast nog altijd hoe helder en economisch hij een beeld kon opzetten. Brusselmans koos niet voor spannende onderwerpen. Bij hem gaat het niet om wat hij schildert, maar hoe. Een akker durfde hij te reduceren tot een veld van lijntjes en bolletjes. Of neem Lente uit het KMSKA, het eerste werk dat mijn aandacht trok: prominent kiest hij een blinde muur als rustbrenger voor het hele schilderij. Dat we zoveel affiniteit hebben met Brusselmans, is typisch voor mijn generatie. Vóór ons was de 'grijze school' actief, van Antwerpse kunstenaars die het genre openbraken en het schilderen in ere herstelden. Zij hebben een strijd gevoerd, zodat wij nu openlijk en heel associatief Brusselmans kunnen omarmen."

ANTIQUES TRADE gazette
THE ART MARKET WEEKLY

JANUARY 2026

Gallery hopes to reap rewards of cross-collecting

Pairing old with new has become a familiar tactic in the art market. The challenge for galleries specialising in historic material is selecting matching contemporary work that avoids pastiche or a contrived feel to such exhibitions, while tapping into the growing appetite for cross-collecting.

Taking on this challenge in the context of medieval manuscripts, **Les Enluminures** has teamed up with contemporary Belgian artist Pieter Jennes for its next show, The Farmer Ploughs On. Running until February 26 at the Galerie de Montpensier in Paris, the exhibition centres on The Hours of Le Goux de la Berchère, a medieval manuscript made in Paris c.1420.

Notable for the quality of its illumination and fine condition, the book is structured around work and the changing seasons, with its 'Labours of the Month' marking time through agricultural tasks, from ploughing to harvest. The exhibition's title draws on the Dutch expression de boer ploegt voort, a phrase Jennes associates with continuing one's work despite "setbacks or circumstance".

Across paintings, works on paper, and small sculptural pieces, Jennes takes the 'Labours' as his point of departure, attracted by what he describes as "the eternal repetitiveness of sowing and harvesting".

Prices for Jennes's work range from €3000-15,000, including the 2025 oil Be Careful with That Axe, while The Hours of Le Goux de la Berchère is valued in the high six figures.

Above right: The Hours of Le Goux de La Berchère, Paris, c. 1420, priced in **high six figures** with Les **Enluminures**.
Below right: Be Careful with That Axe, 2025, by Pieter Jennes, 4ft 1in x 2ft 7in (1.25m x 80cm) oil on canvas. Prices for his work in show range from **€3000-15,000.** (Courtesy of Gallery Sofie Van de Velde.)

De Standaard

OCTOBER 2024

Als je kunstwerk in een schoenendoos past: “Groot werken, is fysiek vermoeiend, op klein formaat kan ik langer dezelfde focus houden”

By Jozefien Van Beek

© Eva Donckers

“Vaak kan ik zo’n schilderijtje al in één sessie afwerken, het voelt als een energiebom”

Pieter Jennes (34) werd bekend met zijn grote, kleurrijke schilderijen die er vrolijk uitzien, maar ook een duistere kant hebben. Vaak geïnspireerd door bijzondere historische verhalen die hij vindt op het net. Maar in 2023 begon hij plots ook klein te werken. “Ik heb me gebaseerd op een circus dat op een winternacht in 1932 in Antwerpen in vlammen is opgegaan. De brandweer kon niet blussen: ze hadden als voorbereiding op de vriesnacht hun vaten laten leeglopen, zodat ze niet zouden breken. Acht van de tweeëntwintig circusolifanten zijn toen gestorven.”

Jennes probeerde de imposante dieren te schilderen op groot doek. “Maar een groot schilderij van een brandende olifant is gewoon gruwelijk. Het was te letterlijk, het lukte niet. Bovendien was zo’n groot grijs vlak ook niet interessant om naar te kijken.” Dus schilderde hij de olifanten in het klein, op koper. Dat werkte wél. “Die koperen plaatjes lagen toevallig in mijn atelier omdat ik etsen aan het maken was. Rubens schilderde ook op koperplaten. Zeker voor miniaturen

is het ideaal: dankzij het gladde oppervlak kan je zeer gedetailleerd werken. Je moet ze overigens eerst met look insmeren, dat zorgt voor de hechting van de verf."

Hij begon ook te experimenteren met kleine sculpturen: hij maakte kleine brandende olifantjes van brons. "Een beetje zoals kinderspeelgoed, het ziet er onschuldig uit. Als puber heb ik nog aan modelbouw gedaan, dus ik vond het heel leuk om de figuurtjes nu zelf te maken."

De olifantjes hebben iets teweeggebracht: Jennes houdt nog even vast aan het kleine formaat. Hij schilderde al een reeks dieren. "Ik had net veel grote doeken gemaakt voor Amerikaanse expo's – daar is alles groter – dus dat kleine werk is misschien een tegenreactie. Groot werken, is fysiek vermoeiend, op klein formaat kan ik van begin tot einde werken met dezelfde focus. Vaak kan ik zo'n schilderijtje al in één sessie afwerken, het voelt als een energiebom. Bovendien is het logistiek handig: klein werk kan je gewoon in een schoenendoos vervoeren."

"Veel schilderijen uit de kunstgeschiedenis kennen we op postkaartformaat uit boeken. Ik denk dat mijn kleine schilderijtjes daarom zo vertrouwd aanvoelen. Zo'n klein werk zuigt ook meteen je aandacht helemaal op. Het werk is alleen van jou, want het is te klein om er met drie tegelijk naar te kijken. Het is als in je eentje een boek lezen, in plaats van in de bioscoop met een zaal vol mensen naar een film te kijken. Een intieme ervaring."

Het werk van Pieter Jennes is nu te zien in Nino Mier Gallery in New York, in de expo 'Bird tales, miergallery.com

THE ART NEWSPAPER

SEPTEMBER 2023

‘Seoul is still a boomtown’: solid sales at Frieze and Kiaf defy market dip

Kabir Jhala and Lisa Movius

Reports of a dip in the South Korean art market cast a shadow on the run up to Seoul Art Week, which sees the second edition of Frieze Seoul and the 22nd edition of the Korea International Art Fair (Kiaf) take place concurrently on different floors of the Coex convention centre in Gangnam (6-9 September).

Nonetheless, crowds thronged and their impulse to spend money on art appeared mostly undeterred. Multiple gallerists at both fairs report better VIP day sales this year than last.

“It’s more packed than last year, and with more Americans”, says a director of the Modern Institute in Glasgow, one of the 121 galleries to take part in the fair (around the same number as the first edition). Indeed, a date clash with the Armory Show in New York—which was recently acquired by Frieze—raised doubt as to whether collectors from the US would attend. But these were quelled by the presence of around ten US museum groups, including those from The Bass, Perez Art Museum, Lacma, Aspen Art Museum and Dia Art Foundation, as well as private American collectors. Prominent European collectors in attendance included Maja Hoffman of Luma Arles in southern France. Almost 40 museum groups came in total, including the Mori Art Museum in Tokyo and the Auckland Art Gallery.

Perhaps an even bigger shift from 2022 is the return of Chinese collectors, who could not attend Frieze and Kiaf last year due to Covid travel restrictions; both South Korea and China have lifted virtually all Covid precautions and face masks are a rare sight at the fair. Chinese institutions in attendance include Hong Kong's M+ and the Pingshan Art Museum, in Shenzhen.

Mandarin can be heard at many booths, and while ethnic Chinese people from Taiwan, Hong Kong and Southeast Asia are also part of the mix, the mainland art contingent is attending in force. "This is the first time since China reopened [after zero Covid] so curiosity is high," says Lucien Y. Tso, the founder of Shanghai-based Gallery Vacancy. He reports a sell-out booth of works by the Belgian artist Pieter Jennes, with bright paintings priced around $30,000 and tactile soft sculptures of black cats selling for $1,500 per feline. Both darkly reference a 1932 Antwerp circus fire. Tso posits that the date conflict with Armory has had little impact as both it and Frieze Seoul are so regional in nature, he says, adding that today he has encountered a mix of collectors from Taiwan, Korea, mainland China, Thailand and Canada.

This mirrors the geographical makeup of collectors at another sell-out booth—London's Josh Lilley gallery, which has placed all 15 paintings by Tom Anholt, to buyers from Hong Kong, Singapore and South Korea. The gallery prioritised offers from Asia, says its director, Joseph Harrison Davies. Josh Lilley also took part in the inaugural Art SG in Singapore this January. But, Davies says, sales in Seoul have far eclipsed those in Singapore.

At the top end of sales today at Frieze Seoul, Hauser & Wirth have placed a 2023 Rashid Johnson painting with a "private Asian collection" for $975,000. Lisson Gallery have sold a 2004 Stanley Whitney painting for $550,000 and a work by Ryan Gander composed of an antique mirror and marble resin sold for £75,000. Thaddaeus Ropac, which this month doubled the size of its Seoul gallery, sold a 2023 Lee Bul mother-of-pearl work to a private Japanese collector for $190,000 as well as two Daniel Richter paintings for €375,000, one to a Chinese collector and the other to a Korean.

Another new Lee Bul pearl painting was sold for $190,000 from the stand of Lehmann Maupin. "Despite some wider economic concerns we've experienced a successful start to the fair," says its senior director, based in Seoul, Emma Son.

No works in the seven figures were reported to have sold by the end of VIP day, although last year a small handful of galleries made sales of works for more than $1m on the second day of the fair. Works in that price range this year include a Calder mobile at Pace, valued "in the millions", and a towering Jeff Koons Gazing Ball sculpture from 2004 at Robilant + Voena for $3.6m. This is perhaps to be expected, as last year at Frieze Seoul many gallerists reported a selling "sweet spot" of between $100,000 to $200,000, while struggling to place anything above $500,000.

And at certain stands, signs of a downturn in sales could be gleaned. "People are certainly talking of a slower market," says Salomé Zelic, a director at Galeria Continua. As of 7pm Korea time on preview day the gallery had not yet sold any works. "Usually our clients are at the upper end of net worth so things like this don't bother them, so it's interesting that this dip seems to be affecting people," she says.

Downstairs at Kiaf, sales and crowds appeared more sedate, although Jaesok Kim, a director at Gallery Hyundai in Seoul, says this year demonstrated an upswing in sales activity compared with last year. The standard in quality also appears to have been somewhat raised—gone, for example, were signs of galleries placing stickers on their stand walls to mark the sale of a work, as happened at times last year. "Booth presentations were more varied and a higher calibre," Kim says. Among the works sold by Hyundai at Kiaf was a 1966 painting by the South Korean artist Seundja Rhee for $210,000.

This year, Kiaf has significantly increased the number of galleries taking part, by around 33%, with more than 210 exhibitors. It is made up mostly of Korean galleries, including some of its largest, such as Kukje, which was responsible for a number of the most expensive reported VIP day sales, including sculptures by Ugo Rondinone for between $50,000 and $90,000.

Returning for the second year to Kiaf is the German gallery Isabelle Lesmeister from Regensburg. Its eponymous director says she sold just one work today, a sculpture of a piece of wood ash, twisted like a bow, by the artist Jeremy Holmes for $15,000. Lesmeister is confident at placing more works as "this isn't the quickest fair at which to sell" she says, adding that Seoul is a "boomtown" for art. Asked about the downturn in the Korean market she acknowledges there have been fewer sales to local collectors than last year but this is true the world over.

“Everywhere people are buying less art. In Europe, I have collectors who are worried about rising energy costs because of the war in Ukraine, it’s not a localised thing.”

“We’re entering into the second phase of the Korean art market now,” says the Seoul-based dealer Jason Haam, whose eponymous gallery is taking part in Frieze. Last year Haam was one of a handful of Korean galleries to take part in both Kiaf and Frieze. This year he has elected to do only Frieze as he found the prospect of doing two fairs and staging an exhibition in his gallery “too exhausting”.

While Hamm acknowledges there was a dip in sales earlier this year, he says this “cleared up by July” and that, at least for his collectors, it was largely down to a “psychological fear” rather than a “real decline in wealth”. Economics aside, he adds that what is most promising is not a “substantial material increase in the market”, but an increase in the level of quality. “Dozen of galleries are opening up in the city and they’re all professionalising. Commercial spaces now stage important shows throughout the year rather than just once. It’s very reassuring.”Hong Kong’s M+ and the Pingshan Art Museum, in Shenzhen.

Mandarin can be heard at many booths, and while ethnic Chinese people from Taiwan, Hong Kong and Southeast Asia are also part of the mix, the mainland art contingent is attending in force. “This is the first time since China reopened [after zero Covid] so curiosity is high,” says Lucien Y. Tso, the founder of Shanghai-based Gallery Vacancy. He reports a sell-out booth of works by the Belgian artist Pieter Jennes, with bright paintings priced around $30,000 and tactile soft sculptures of black cats selling for $1,500 per feline. Both darkly reference a 1932 Antwerp circus fire. Tso posits that the date conflict with Armory has had little impact as both it and Frieze Seoul are so regional in nature, he says, adding that today he has encountered a mix of collectors from Taiwan, Korea, mainland China, Thailand and Canada.

This mirrors the geographical makeup of collectors at another sell-out booth—London’s Josh Lilley gallery, which has placed all 15 paintings by Tom Anholt, to buyers from Hong Kong, Singapore and South Korea. The gallery prioritised offers from Asia, says its director, Joseph Harrison Davies. Josh Lilley also took part in the inaugural Art SG in Singapore this January. But, Davies says, sales in Seoul have far eclipsed those in Singapore.

At the top end of sales today at Frieze Seoul, Hauser & Wirth have placed a 2023 Rashid Johnson painting with a “private Asian collection” for $975,000. Lisson Gallery have sold a 2004 Stanley Whitney painting for $550,000 and a work by Ryan Gander composed of an antique mirror and marble resin sold for £75,000. Thaddaeus Ropac, which this month doubled the size of its Seoul gallery, sold a 2023 Lee Bul mother-of-pearl work to a

private Japanese collector for $190,000 as well as two Daniel Richter paintings for €375,000, one to a Chinese collector and the other to a Korean.

Another new Lee Bul pearl painting was sold for $190,000 from the stand of Lehmann Maupin. “Despite some wider economic concerns we’ve experienced a successful start to the fair,” says its senior director, based in Seoul, Emma Son.

No works in the seven figures were reported to have sold by the end of VIP day, although last year a small handful of galleries made sales of works for more than $1m on the second day of the fair. Works in that price range this year include a Calder mobile at Pace, valued “in the millions”, and a towering Jeff Koons Gazing Ball sculpture from 2004 at Robilant + Voena for $3.6m. This is perhaps to be expected, as last year at Frieze Seoul many gallerists reported a selling “sweet spot” of between $100,000 to $200,000, while struggling to place anything above $500,000.

And at certain stands, signs of a downturn in sales could be gleaned. “People are certainly talking of a slower market,” says Salomé Zelic, a director at Galeria Continua. As of 7pm Korea time on preview day the gallery had not yet sold any works. “Usually our clients are at the upper end of net worth so things like this don’t bother them, so it’s interesting that this dip seems to be affecting people,” she says.

Downstairs at Kiaf, sales and crowds appeared more sedate, although Jaesok Kim, a director at Gallery Hyundai in Seoul, says this year demonstrated an upswing in sales activity compared with last year. The standard in quality also appears to have been somewhat raised—gone, for example, were signs of galleries placing stickers on their stand walls to mark the sale of a work, as happened at times last year. “Booth presentations were more varied and a higher calibre,” Kim says. Among the works sold by Hyundai at Kiaf was a 1966 painting by the South Korean artist Seundja Rhee for $210,000.

This year, Kiaf has significantly increased the number of galleries taking part, by around 33%, with more than 210 exhibitors. It is made up mostly of Korean galleries, including some of its largest, such as Kukje, which was responsible for a number of the most expensive reported VIP day sales, including sculptures by Ugo Rondinone for between $50,000 and $90,000.

Returning for the second year to Kiaf is the German gallery Isabelle Lesmeister from Regensburg. Its eponymous director says she sold just one work today, a sculpture of a piece of wood ash, twisted like a bow, by the artist Jeremy Holmes for $15,000. Lesmeister is confident at placing more works as “this isn’t the quickest fair at which to sell” she says, adding that Seoul is a “boomtown” for art. Asked about the downturn in the Korean market she acknowledges there have been fewer sales to local collectors than last year but this is true the world over. “Everywhere people are buying less art. In Europe, I have collectors who are worried about rising energy costs because of the war in Ukraine, it’s not a localised thing.”

“We’re entering into the second phase of the Korean art market now,” says the Seoul-based dealer Jason Haam, whose eponymous gallery is taking part in Frieze. Last year Haam was one of a handful of Korean galleries to take part in both Kiaf and Frieze. This year he has elected to do only Frieze as he found the prospect of doing two fairs and staging an exhibition in his gallery “too exhausting”.

While Hamm acknowledges there was a dip in sales earlier this year, he says this “cleared up by July” and that, at least for his collectors, it was largely down to a “psychological fear” rather than a “real decline in wealth”. Economics aside, he adds that what is most promising is not a “substantial material increase in the market”, but an increase in the level of quality. “Dozen of galleries are opening up in the city and they’re all professionalising. Commercial spaces now stage important shows throughout the year rather than just once. It’s very reassuring.”

Het Nieuwsblad

SEPTEMBER 2023

Pieter Jennes laat zich voor nieuwe expo bij Sofie Van de Velde inspireren door brand bij circus Sarrasani: “De romantiek van dit verhaal is mooier dan de realiteit”

Elien Van Wynsberghe

Brandende olifantjes, gegoten in brons. Een indrukwekkend schilderij waarop een schijnbaar onschuldige clown weifelend met lucifers in de hand staat. Of een stoffen sculptuur van een zwarte kat die als stille getuige het geheel overschouwt. In zijn nieuwste tentoonstelling in Galerie Sofie Van de Velde laat de Antwerpse kunstenaar Pieter Jennes (33) zich inspireren door de mysterieuze brand bij circus Sarrasani in de jaren 30 van de vorige eeuw in Berchem.

Meer dan 90 jaar na datum blijft de brand bij circus Sarrasani beroeren, zo getuige de nieuwe tentoonstelling van Pieter Jennes die op 2 september opent in Galerie Sofie Van de Velde op het Antwerpse Nieuw Zuid.

Die brand brak uit tijdens de ijskoude winternacht van 12 op 13 januari 1932. Het circus uit de Duitse stad Dresden stond opgesteld op de toenmalige militaire gronden van Berchem. Het was een inferno. Wilde dieren braken uit en sloegen op de vlucht. Maar de grootste ramp speelde zich af in de olifantenstal. Acht van de tweeëntwintig olifanten van Hans Stosch-Sarrasani lieten het leven. Ook een tijger stierf in de brand. De circusdirecteur kwam het drama nooit te boven en overleed een jaar later.

Al snel werd duidelijk dat de brand was aangestoken, maar het parket slaagde er niet in om iemand te veroordelen. Uiteindelijk biechtte een clown, François Libot, op zijn sterfbed de gruweldaad op. Hij zocht werk bij het concurrerende circus Gleich en mocht er beginnen op voorwaarde dat hij brand stichtte bij circus Sarrasani. “Ik las voor het eerst over de brand in jullie krant en vond het een te mooi verhaal om te laten passeren”, vertelt

Jennes verwerkte de gebeurtenis twee jaar geleden voor het eerst in een keramieken fontein van twee olifanten die zichzelf proberen te blussen. “Voor de huidige expo maakte ik ook twee bronzen beeldjes van olifantjes die in brand staan. Door hun kleine formaat zijn ze onschuldig en best charmant”, glimlacht hij.

Maar zo’n brandende kolos op een metersgroot doek tot leven brengen: dat lukte hem niet. “Ik heb het meermaals geprobeerd, maar er was niets onschuldigs meer aan. Het fijne, de charme was eraf. De romantiek van het verhaal is mooier dan de realiteit.”

Zo werd het uiteindelijk de clown die de hoofdrol in zijn nieuwe expo kreeg toebedeeld. “Hij bleek een erg dankbaar personage, die weifelende clown.” Op het ene schilderij zie je hem met lucifers in de hand, op een ander als valse onschuldige tussen de meute. Nog elders zie je hem stiekem in de nacht.

Een twist

Zoals steeds dansen de kleuren vrolijk op de tableaus van Jennes. “Ik begin altijd bij een verhaal en dan laat ik het los ten dienste van wat de tentoonstelling nodig heeft. In mijn werk zit altijd plezier. Van de tijger die stierf maakte ik een kat, omdat die wat onschuldiger oogde. Als je deze werken een eerste keer ziet, dan neem je geen gruwel waar. Het zijn redelijk aangename werken, als ik dat zelf zo mag stellen. Maar kijk je dan een tweede keer, en je beseft wat je ziet, dan krijg je wel even die ontnuchtering.”

De duisternis in Jennes’ schilderijen is nooit pikzwart, de vreugde nooit volledig zorgeloos. “Dat probeer ik in al mijn werk te steken. Het mag niet louter mooi zijn, niet louter decoratief. Want dan zou ik evengoed behangpapier kunnen ontwerpen. Er moet een twist inzitten.”

Naast de clown, keert ook de zwarte kat meermaals terug in de expo. Zo nemen vijf stoffen exemplaren hun plaats in de ruimte in. “Katten zijn interessante dieren. In vele huishoudens zijn ze de stille getuige. Dat vind ik een fascinerend idee.”

Wie de tentoonstelling van Jennes bezoekt, maakt kennis met de veelzijdigheid van de kunstenaar. Enerzijds op doek, door het gebruik van verschillende texturen en materialen. Uitbundige hoeveelheden verf, spiegeltjes als ogen, diamanten regendruppels en glitters: Jennes is er allemaal niet vies van. “Daarnaast krijg je de stoffen sculpturen van de katten te zien, collages en etsen. Zo geef ik een overzicht van waar ik mee bezig ben”, vertelt hij.

Volgende stop: New York

En bezig is Jennes. Constant. Bijna simultaan aan zijn tentoonstelling in Antwerpen die de naam A number of days leading to nothing kreeg, zijn enkele werken uit deze reeks ook te zien op Frieze, een grote kunstbeurs in Zuid-Korea waar hij een solopresentatie mag geven.

Het gaat de Antwerpenaar voor de wind. Begin dit jaar exposeerde hij nog met een indrukwekkende tentoonstelling in Kortrijk. Daarnaast zit Jennes ook bij de Amerikaanse galerie Nino Mier. Na een expo in Los Angeles een jaar geleden, mag hij volgend jaar in november exposeren in het New Yorkse pand van de bekende galerist. Iets waar hij ontzettend op uit is. Al is het ook bijzonder hard werken.

“De komende maanden zal mijn focus vooral daarop liggen.” Er staan hem dus drukke tijden te wachten. “Gelukkig ben ik goed bevriend geraakt met zes oudere vrouwen die na hun opleiding in het deeltijds kunstonderwijs samen een ruimte huren vlak naast mijn atelier. Zij verzorgen me goed met koekjes en drinken.” Hij lacht. “Eigenlijk behoren zij tot mijn voornaamste critici. Ik neem van niet zo heel veel mensen kritiek aan op mijn werk, maar als zij iets niet goed vinden, dan luister ik.”

AUGUST 2023

Pieter Jennes - Een verhaal als start, een doel als excuus

Daan Rau

© Saskia Vanderstichele

Het gaat razendsnel voor Pieter Jennes. Zijn werk oogt zeer toegankelijk, verleidelijk zelfs. Zijn beeldtaal is veelgelaagd en stemt tot vrolijkheid, zelfs in tijden als deze. Een gesprek met de kunstenaar maakt snel duidelijk dat hij goed weet waarmee hij bezig is.

An apple can't be tired

De titel An apple can't be tired intrigeerde me, samen met het campagnebeeld van de tentoonstelling in de Kortrijkse Paardenstallen, georganiseerd door Be-Part. De beeldtaal sprak me aan. Het oogde een beetje naïef, maar dat was het duidelijk niet. Beslist grappig: een vrouw, ganzen en appels in de nabijheid van een berk, en niet te vergeten, een aan een boom gespijkerd bordje met de boodschap dat hondendrollen opgeruimd

moeten worden. Over wat de ganzen achterlieten werd dan weer niets vermeld. Met de nodige nieuwsgierigheid bezocht ik de succesvolle tentoonstelling van Pieter Jennes (1990) meer dan een keer. mijn werk, maar als zij iets niet goed vinden, dan luister ik."

Slecht in balsporten

Pas in het eerste leerjaar ontdekte men dat Pieter dyslexie had en dat er iets mis was met zijn dieptezicht. "Daarom ben ik slecht in balsporten," zegt hij en verwijst me door naar de website badatsports.com. Pieter werkte hard en overwon problemen. Hij ging naar de tekenschool in Ranst, waar hij woonde, want beter nog dan met taal drukte hij zich beeldend uit.

Als achtjarige bezocht hij met zijn ouders het bisschoppelijke paleis van Albi, waar nu het Musée de Toulouse-Lautrec is gevestigd. "Ik onthoud daarvan zalen vol blote vrouwen en een holle wandelstok waarin je sterkedrank kon verstoppen. Ik denk dat de mengeling van jaloezie en afkeuring van mijn ouders een grote indruk op mij heeft gemaakt. Sinds dat bezoek gebruik ik hetzelfde monogram, geïnspireerd op Toulouse-Lautrec, dat hij op zijn beurt haalde bij Japanse meesterprinters en hun stempels op de prenten die hij verzamelde. Ook het Panorama van de Slag bij Waterloo (Domein van de Slag bij Waterloo, Eigenbrakel) heeft mijn kinderhersentjes ernstig doen knetteren."

Veranderend kunstenlandschap

Jennes volgde kunsthumaniora bij Sint-Lucas Antwerpen, en trok naar de Antwerpse Academie waar hij zich van 2008 tot 2013 bekwaamde in de schilderkunst onder de begeleiding van Bruno Van Dijck (1953). Van Dijck stond vooral bekend om zijn weergave van het landschap en nam zijn studenten jaarlijks mee om plein-air te schilderen.

Jennes vertelt: "Toen ik begon in 2008 liep je bij vernissageavonden van de ene galerie naar de andere. Er was altijd veel volk op de been. Toen kwam de bankencrisis en was dat allemaal weg. Verschillende galeries kozen ervoor om naar Brussel te verhuizen en tal van kunstenaarsinitiatieven, zoals bijvoorbeeld Voorkamer in Lier, moesten gewoonweg stoppen omdat de financiering wegviel. Ik ben in een zeer mooi kunstenlandschap begonnen, maar bij mijn afstuderen was de situatie helemaal anders."

In 2012 kreeg Jennes de Schildersprijs van de Academie. Hij wou zeer graag kunstgeschiedenis studeren, maar dat was financieel niet mogelijk en daarom schreef hij zich in voor de curatoriële studies van UGent, KASK en S.M.A.K.. Die werden toen nog geleid door Jan Debbaut (1949). Hij omschrijft het gevat als “praten over de kunstwereld zonder te praten over het kunstwerk. Professioneel gezien was dat erg nuttig en boeiend. Het maakte mij veel minder naïef.” Daarna liep hij een jaar stage bij Witte de With Centrum voor Hedendaagse Kunst in Rotterdam. (Omwille van de koloniale onderdrukking door Witte de With heet het centrum nu Kunstinstituut Melly.) Vervolgens koos Jennes voor het onderwijs, als leraar plastische opvoeding in diverse scholen en in het deeltijds kunstonderwijs.

Van lokaal naar internationaal

Zijn eerste tentoonstellingen waren samenwerkingen met andere kunstenaars, bijvoorbeeld bij Lokaal 01 in Antwerpen - helaas ook verdwenen omwille van een gebrek aan financiering. Maar na zes jaar schilderen had hij eigenlijk zijn werk nog niet echt getoond. Een atelier betrok hij in een oude wasserij, waar ook het kunstencentrum Extra City zat. Tom Volkaert (1989), die er eveneens een atelier had, bracht hem in contact met de kunstenaars met IJslandse roots die het ABC Klubhuis openhielden en werk exposeerden. Het initiatief had een erg interessante programmatie. Baldwin Einarsson (1985), een van de initiatiefnemers, zag zijn werk en nodigde hem uit voor een tentoonstelling. Jennes verkocht vlot en trok ook de aandacht van een reeks galeriehouders. Na een expositie in galerie Whitehouse in Lovenjoel, waar vriend en kunstenaar Warre Mulder (1984) hem had geïntroduceerd, koos hij in 2019 definitief voor Gallery Sofie Van de Velde. Vandaag wordt hij in de Verenigde Staten vertegenwoordigd door Nino Mier Gallery en Gallery Vacancy in Shanghai brengt hem straks op de Friezebeurs in Seoel. Jennes is vele mensen uit de kunstwereld erg dankbaar voor de kansen en de steun die hij kreeg en krijgt.

Een verhaal als start, een doel als excuus

In zijn werk vertrekt Pieter Jennes dikwijls van een verhaal, een historisch feit, een gebeurtenis. Zo was het vertrekpunt voor een aantal werken op de tentoonstelling in Kortrijk de zogenaamde Bulldozer Exhibition in Moskou. Een groep kunstenaars, die geen lid waren van de kunstenaarsbond, wilden hun werk tentoonstellen. Ze deden dat op 15 september 1974 op een braakliggend terrein dat deel uitmaakte van een bosgebied. Toen ze goed en wel geïnstalleerd waren, kwam de ‘groendienst’ (in wezen KGB-agenten) met geweld de zaak opruimen, onder meer met bulldozers. Door de felle reacties in de westerse pers mochten de kunstenaars dan toch hun werk tonen, zij het veel minder in aantal door de voorbije destructies.

Om zijn werk te begrijpen, is dat verhaal minder van belang. Het verhaal is slechts een aanleiding om te schilderen. In het brein van de kunstenaar ontwikkelen zich voortdurend nieuwe verhalen die een eigen leven gaan leiden en soms weer refereren naar het oorspronkelijke startpunt. Zo is in een van de schilderijen een werk van Kazimir Malevich (1879-1935) te zien en in een ander verwijst hij naar Picasso’s Guernica met een brandende lamp. Jennes leest en kijkt veel, kent zijn kunstgeschiedenis.

“Het verhaal geeft mij een einddoel, dat is zoals een pelgrimage doen. De pelgrimage naar Compostella bijvoorbeeld. Niemand spreekt over Santiago zelf, die stad is niet zo fantastisch, maar de weg er naartoe is belangrijk.” Jennes wijst ook op de weg die de Schotse schrijver Robert Louis Stevenson (1850-1894) heeft bewandeld in gezelschap van de eigenzinnige ezelin Modestine. De man deed het uit liefdesverdriet in het laatste kwart van de negentiende eeuw. Het is een van de grote routepaden die aangeduid worden met een rood-wit symbool en dat in meerdere van zijn werken aan bod komt. “Een doel hebben is een excuus om te kunnen vertrekken. Zo gaat dat ook met een verhaal. Het zorgt dat ik een tentoonstelling in mijn hoofd heb en daar naartoe kan werken en afsluiten.

Schilderen vanuit zichzelf

Het is zo dat men bij het zien van foto’s van zijn werken wellicht aan een illustratieve manier van werken zal denken, maar wie beter kijkt en met het echte werk geconfronteerd wordt, bemerkt het grote verschil. “Wat ik niet wil doen is illustreren, want dat is gevaarlijk. Illustreren op zich is niet gevaarlijk, maar mijn verhaal is er een van verf en is niet bedoeld om iemand te onderwijzen.”

Veel schilders vertrekken van fotografisch bronnenmateriaal, dat doet hij duidelijk niet. Wellicht heeft zijn werk een zeer persoonlijke signatuur door die consequente houding om vanuit het schilderen en tekenen zelf te

vertrekken.

De schilder gebruikt niet enkel verf, hij schroomt niet om bijvoorbeeld ook glitter in zijn werk aan te brengen of glazen parels als waterdruppels te verwerken. Sommige schilderijen zijn als het ware schilderkundige collages, waarbij hij van zelfgemaakte driedimensionale elementen gebruikmaakt. De kunstenaar weet op deze manier een heel eigen, herkenbare wereld op te roepen die ondanks het soms beladen verhaal toch een positieve, optimistisch stemmende indruk achterlaat. Bij de tentoonstelling in Kortrijk kon je echt niet bedrukt buitenkomen.

Vlammende olifanten

Bij mijn bezoek is hij volop bezig met een nieuwe reeks. Aanknopingspunt is de brand in een circus in Berchem in januari 1932. De brand zou aangestoken zijn door een gewezen clown van het circus die bij de concurrentie was gaan werken. Verschillende olifanten werden getroffen door de brand en twee van hen stierven ter plaatse. Ze werden begraven op een plek waar zich nu de ring van Antwerpen bevindt. Bij de aanleg is hun gebeente opgegraven en aan de Luikse universiteit geschonken. Genoeg stof om aan de slag te gaan: de clown wordt eerder een harlekijn en de olifanten gaan een eigen leven leiden. Daarnaast maakt Jennes kleine bronzen olifanten en andere dieren die vlammend door het leven gaan. Zo schept hij driedimensionale beelden die dan weer opduiken in zijn schilderijen. Het is niet de gruwel die hem aantrekt, maar wel beelden als interessante plastische gegevens met bijna filmische eigenschappen. Dat driedimensionale werk was ook verrassend aanwezig in de Kortrijkse tentoonstelling. Met een reeks textiele ganzen in diverse situaties bespeelde hij op een zeer intelligente manier de ruimte.

Ter afwisseling maakt Jennes dan weer etsen gebaseerd op vroegere schilderijen. Zo'n ander medium biedt andere mogelijkheden. Tijdens ons gesprek verwijst hij naar het werk van Edgard Tytgat (1879-1957), van wie hij onlangs een houtsnede aankocht.

Pieter Jennes staat pas aan het begin van een loopbaan als kunstenaar, maar het gaat snel. Zijn positieve ingesteldheid, ongebreidelde interesse, werklust en nieuwsgierigheid staan borg voor een steeds verdere evolutie van zijn creatieve mogelijkheden. "Ik kijk niet alleen naar de plaatjes in de kunstboeken, ik lees ook de teksten," merkt hij schalks op.

Tot 8 oktober bij Gallery Sofie Van de Velde (Antwerpen)
Van 6 tot 9 september tijdens de kunstbeurs Frieze (Seoul)

de lage landen

JULY 2023

De mensen, vogels en kikkers in Pieter Jennes' schilderijen kunnen op elk moment bewegen

By Maya Toebat

© Fred Debrock

Vanuit een verhaal naar het materiaal, zo laat de Belgische schilder Pieter Jennes zich leiden wanneer hij nieuwe werken maakt. De levendige en wrange taferelen zinderen van het maakplezier. 'Al mijn vergissingen zitten nog in de schilderijen. Anders ben je gewoon aan het uitvoeren.'

Wanneer ik aankom in het atelier van Pieter Jennes (1990) in Antwerpen staat hij me met een stagiair op te wachten. Hij heeft speciaal opgeruimd, zegt hij. Al staan er nog honderden verfpotten op een grote tafel en leunt een hele pak doeken tegen de muur. Die zijn bestemd voor de kunstbeurs Frieze in Seoul in september, waar hij bij Vacancy Gallery een solostand krijgt.

Een voor een draait hij de grote doeken om. Ik zie een clown, een brandende kat en zoals altijd veel vogels en bomen. "Ik had een tekstje gelezen over een circus in Berchem waar in de jaren 30 een brand uitgebroken was", vertelt hij. "Een paar dieren konden vluchten, maar twee olifanten en een tijger bleven in de vlammen achter. De brandweer kon bovendien niet blussen, want die had de watertank laten leeglopen zodat die in de winter niet zou bevriezen."

Jennes zag het helemaal voor zich. Hoe de dieren de ring opliepen, hoe de taaie huid van de olifanten verschroeide. Toen ook nog bleek dat de clown de brand gesticht had, in opdracht van diens nieuwe circus, had hij een ideale figuur om in de spotlights te zetten. We kijken naar het schilderij Ongelukkig in Amsterdam,

waarop hij de grappenmaker afbeeldt terwijl die nadenkt over zijn plan, gekleed in een harlekijnpak dat de schilder bij Harry Styles zag.

De clown vangt de sfeer die vaak boven Jennes' werk hangt. De lach en de traan, het spelen en plagen, het blije masker dat tegelijk iets diepongelukkig uitstraalt. De figuren op zijn schilderijen zien er folkloristisch en ietwat naïef uit, gehuld in gebloemde kleren, maar zijn nooit zorgeloos.

Onder de schone schijn hangt een onheilspellende, wrange sfeer die moeilijk te peilen is. "Als ik commercieel succes wilde hebben, zou ik alleen mooie bloemetjes en beestjes schilderen, maar ik schilder liever een tijger die een paard aan het opeten is. Het mag niet te zoet worden – of juist zó zoet dat het je tandglazuur stuk maakt."

Zijwegen
Pieter Jennes is een schilder pur sang, maar bovenal ook een verhalenverteller. Voor die verhalen vindt hij overal inspiratie: in een klein internetartikel, een stapel boeken, bij anekdotes van vrienden, terwijl hij rondloopt

in zijn buurt of op een rommelmarkt en natuurlijk in de kunstgeschiedenis.

Voor de reeks die hij dit voorjaar presenteerde tijdens zijn solo-expo in BE-PART in Kortrijk greep hij bijvoorbeeld losjes terug naar de Bulldozer Exhibition. Die openluchttentoonstelling die in 1974 in een park in Moskou plaatsvond, was op zich niet baanbrekend, maar de afloop des te meer. De Russische kunstenaars waren namelijk dissidenten en de expo werd beëindigd door politieagenten verkleed als groenarbeiders, met waterkanonnen en bulldozers.
Zulke gebeurtenissen zijn voor Jennes het startschot om het penseel vast te pakken. Vervolgens beginnen de verhalen een eigen leven te leiden. "Om te kunnen vertrekken, moet je een plek hebben om naartoe te gaan, maar het doel kan wel veranderen. Misschien vertrek je op reis naar Parijs en bedenk je onderweg dat je liever naar Straatsburg wilt gaan. Die zijwegen sla ik ook in als ik schilder."

Zo maakte hij van de brandende circustijger een gevlamde kat. En toen een vriendin vertelde dat ze haar kat kwijt was, werden dat plots een heleboel verloren katten.

Tactiel
Bochten zijn onvermijdelijk, want Jennes werkt niet met ondertekeningen. Hij schildert zijn ideeën meteen

op doek. Als hij een vogel wil toevoegen, doet hij dat meteen. Als hij wil zien of gespatte verfklodders een meerwaarde zijn, is er maar één manier om dat te weten te komen: het proberen. “Al mijn vergissingen zitten nog in de schilderijen. Anders ben je gewoon aan het uitvoeren en is het plezier eraf.”
Wat begint met een idee, wordt zo al snel een en al maakplezier. Hij loopt van het ene naar het andere doek en bouwt met lagen verf tot die sculpturale proporties krijgen. “Ik beschouw een schilderij als een object. Tegenwoordig zijn veel schilderijen zo vlak als foto’s en is de hand van de kunstenaar eruit verwijderd. Ik zie mezelf daarentegen als een schilder-schilder. Je moet de verfhuid kunnen voelen.”

Het verwrongen, middeleeuwse perspectief in zijn werken wordt alsnog driedimensionaal door de krassen in de boomschors, het teken van een GR-pad op de stam of wolken die, als in een collage, op de diepste laag van het doek liggen.
Omdat hij wel vaker hoort dat zijn schilderijen iets weg hebben van collages, begon Jennes ook met dat medium te experimenteren. In de expo in Kortrijk werden die collages voor het eerst tentoongesteld.

Nog een onverwacht element in die tentoonstelling waren dertig ganzenpoppen die opgesteld stonden in de zaal. “Ik was bang dat de grote ruimte als een gang zou aanvoelen als ik die enkel vulde met schilderijen.

Ganzen komen sowieso vaak terug in mijn werk en in de reeks hebben alle schilderijen ook een tegelpatroon aan de onderkant. Dat deed me denken aan een ganzenbord.”

De schilder houdt van een totaalbeleving. Zo maakte hij ook stoelen en een salontafel in de stijl van zijn werk, waar bezoekers bij kunstbeurzen in kunnen plaatsnemen. Tijdens ons interview is hij dan weer kleine kikkerbeeldjes aan het gieten uit tin. “De dieren in mijn werk zijn stille getuigen, die bijvoorbeeld toekijken hoe de clown met een gewetenstrijd zit,” bedenkt hij, “maar wat hun precieze rol is, zal zich nog moeten uitwijzen.”

Buzz
Jennes is een van de zeldzame volwassenen die nooit opgehouden is met spelen. Hij schuift een gekke ingeving niet aan de kant, maar zoekt manieren om die te realiseren. Dat daar zijn talent lag, merkte hij toen hij begon aan de tekenschool en vervolgens KSO volgde en de opleiding Schilderkunst aan de Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen.

Het is één ding om kunst te studeren en een ander om als kunstenaar aan de slag te kunnen gaan. Toen Jennes in 2013 afstudeerde, was er weinig toekomstperspectief. “Tijdens mijn studies struinde ik iedere donderdagavond met vrienden van de ene naar de andere galerie in Antwerpen-Zuid, vooral voor de gratis wijn. (lacht) Maar toen ik van de Academie kwam, waren die bijna allemaal uit de stad verdwenen door de economische crash.”

Hij volgde nog een opleiding Curatorial Studies aan het KASK in Gent en liep stage bij Kunstinstituut Melly in Rotterdam, al wilde hij toch vooral zelf kunst maken. Dat was een vijftal jaren zoeken tot hij in 2018 via via werd gevraagd om deel te nemen aan een groepstentoonstelling nabij de Rooseveltplaats in Antwerpen. Daar ging de bal aan het rollen. “Al mijn werken waren uitverkocht. Dat hadden ze nog nooit meegemaakt.” Hij zegt het alsof hij het nog steeds niet kan geloven. “Opeens hing er een buzz rond mij. Ik had zelfs de luxe om te kiezen uit meerdere galeries.”

Exotisch

Uiteindelijk ging hij in op het aanbod van de Antwerpse galerie Sofie Van de Velde en sinds enkele jaren wordt hij ook internationaal gerepresenteerd door Nino Mier Gallery uit Los Angeles. Voor Frieze Seoul werkt hij bovendien voor het eerst samen met Vacancy Gallery uit Shanghai. Dat hij het zo goed doet in het buitenland, komt volgens hem omdat zijn werk daar “exotisch” is. Europees ook, in de lijn van Vlaamse schilders, zoals Bruegel of Ensor.

Net als de genoemde meesters houdt hij van levendige, volle taferelen. Zijn schilderijen baden in een barokke overdaad met mensenmassa’s, vogels, kikkers en muggen die elk moment kunnen bewegen. Wanneer ik hem vraag naar zijn stijl, of een poging doe om die onder woorden te brengen, wordt hij echter een beetje kriegelig. Dat er iets zou bestaan als “dé Pieter Jennes-stijl”, daar twijfelt hij immers aan. Hij zou het ook niet willen. “Of ik nu een stadstafereel schilder of een man op een boot, beide zijn herkenbaar als mijn werk, maar ik zie mij vooral evolueren. Op drie jaar tijd heb ik serieuze stappen heb gezet.”

Dat zijn oeuvre intussen niet meer alleen bestaat uit schilderijen, is daar een bewijs van. Zo waren er al de collages, en voor een solo bij Sofie Van de Velde in september is hij bezig aan een reeks etsen. “Het was iets wat ik nog nooit gedaan had en waarmee ik me echt amuseer. Kijk maar naar de data.” Hij toont de proefdrukken. “Ze zijn bijna allemaal in dezelfde week gemaakt.”

Deze zomer neemt Pieter Jennes deel aan de groepstentoonstelling Beach bij Nino Mier in New York en in september heeft hij een solostand op de kunstbeurs Frieze Seoul met Vacancy Gallery. Dichter bij huis kun je zijn werk zien bij galerie Sofie van de Velde (Nieuw Zuid, Antwerpen) tijdens zijn solotentoonstelling van 2 september tot 8 oktober 2023.

artnet® news

APRIL 2023

5 Standout Artists at Expo Chicago 2023, From Patrick Eugène's Stirring Portraits of Immigrants to Annie Lapin's Otherworldly Landscapes

By Eileen Kinsella

Pieter Jennes, *Unfulfilled Karma*, (2022). © Pieter Jennes; Photo by Joost Joossen Fotografie; courtesy of the artist and Nino Mier Gallery.

The energy was palpable in the Windy City during the lead-up to the latest edition of Expo Chicago, the city's decade-old anchor art fair. In full post-pandemic swing, the city is hosting a wide range of programming, including artist-led talks and tours, museum shows, satellite fairs (such as the artist-run Barely Fair), public art installations (including Art on the Mart), and pop-ups like the popular roving Art in Common show, which opened to crowds in the Fulton Market neighborhood last night.

Who: A contemporary Belgian artist who is inspired by the work of Flemish painters from the 1920s such as Jean Brusselmans and Gustave De Smet, as well as James Ensor, Otto Dix, and Georg Grosz.
Based in: Antwerp, Belgium
Showing at: Nino Mier, Los Angeles, Brussels, New York, and Marfa, at EXPO Chicago
Prices: $12,000 to $30,000
Why you should pay attention: Jennes's intriguing figurative paintings are at once playful and ambiguous, filled with oversize, almost cartoonish figures and symbols that suggest a deeper open-ended narrative. (The artist counts African masks and folklore, as well as the cinema of David Lynch and Werner Herzog, as sources of inspiration.) The artist will have a solo spotlight at Nino Mier's Expo booth.
Up next: A solo show at Gallery Sofie Van de Velde in Antwerp, Belgium

COLLECT
ARTS ANTIQUES AUCTIONS
MARCH 2023

Pieter Jennes

In deze reeks zoomt COLLECT in op de plek van jonge kunstenaars in de hedendaagse (kunst)wereld. Waarom maakt hij of zij precies zo'n werk, waar komt de inspiratie vandaan en hoe ziet hij of zij de eigen positie in het artistieke vak? Deze maand: Pieter Jennes (°1990, Mortsel).

TEKST: **ELIEN HAENTJENS**
FOTO: **GUY KOKKEN**

Sinds Pieter Jennes in 2019 werd opgepikt door Gallery Sofie Van de Velde kwam zijn kunstcarrière in een stroomversnelling. Nu ook Nino Mier Gallery de Belgische kunstenaar sinds 2022 in de Verenigde Staten vertegenwoordigt, heeft hij het lesgeven volledig ingeruild voor het schilderschap. Wereldwijd zijn verzamelaars tuk op zijn overvolle taferelen. Hoewel die vertegenwoordiging zonder twijfel druk met zich meebrengt, probeert Jennes daar in zijn atelier niet aan te denken: "Als er een tafereel in mijn hoofd zit, werk ik dat uit. Ik wil trouw blijven aan mezelf. Dat Sofie en Nino mij ook in commercieel moeilijker werk steunen en me ten volle vertrouwen, geeft me als kunstenaar de zelfbewustheid en de energie om verder te groeien. De galeries zijn mijn partners in dat proces." Hoewel het kunstenaarsbestaan best hard is, is kunst ook genereus, vindt hij. "Je komt op bijzondere plekken en ontmoet boeiende mensen. Zo organiseerde een Antwerpse groep verzamelaars onder de noemer 'Les amis de Jennes' een toer langs hun woningen en collecties. Het is altijd verhelderend om een externe stem te horen en zo beter inzicht te krijgen in de kwaliteit van je werk. Bovendien is elke kunstcarrière een uitzondering. Ik ben dankbaar dat het mij lukt."

TACTILITEIT

Op zijn schilderijen verbeeldt Jennes vaak een op het eerste gezicht vrolijk uitziende wereld, met bonte personages en een vleugje humor. Al loert er net zo vaak ook iets onrustwekkends om de hoek. "Hoewel ik op voorhand per reeks kleine schetsen maak en ik in grote lijnen een idee heb van het tafereel dat ik wil verbeelden, ontstaat elk beeld pas echt tijdens het schilderen zelf", vertelt hij. "Elke keer opnieuw is dat een zoektocht. Soms moet ik daarbij met pijn in het hart hele stukken overschilderen. Onder meer daarom werk ik niet met een klassiek perspectief, maar eerder met een perspectief zoals je dat ook op middeleeuwe of Indiase miniaturen terugvindt. Technische perfectie an sich interesseert me niet. Ik wil iets creëren waarvan ik niet wist dat het mooi kon zijn. Ik wil geen aantrekkelijke taferelen schilderen, maar zaken die mezelf en de toeschouwer uit onze comfortzone dwingen. Zo beeld ik naast een lieflijk ogend meisje een zwerm muggen af. Die geven het tafereel iets verontrustends, waardoor het zijn puur decoratieve karakter overstijgt. Hoewel ik tijdens mijn extra opleiding Curatoriële Studies veel theoretische kennis heb verworven, wil ik met mijn werk geen zware verhalen vertellen. Al behandel ik bepaalde thema's wel via een omweg of zijingang." Hoewel Jennes in zijn beginjaren simplisti-

‘Ik wil mezelf en mijn toeschouwers uit onze comfortzone dwingen’

Pieter Jennes, *A typical morning,* 2022, olieverf en collage op doek, 170 x 200 cm. Met toestemming van Gallery Sofie Van de Velde and Nino Mier Gallery. Foto: Joost Joossen.

scher en bruter schilderde, heeft hij door de jaren heen een bijzonder rijk universum ontwikkeld. Nu de limieten van tijd, ruimte en middelen zijn weggevallen, creëert hij panoramische, filmische taferelen waarin je als het ware kan rondwandelen. Ook aan tactiliteit hecht hij veel waarde. “Ik wil dat toeschouwers extra dimensies kunnen ontdekken als ze een schilderij in het echt zien. Het moet meer zijn dan een beeld dat je evengoed op foto’s via Instagram kan ontdekken”, zegt hij. “Mensen moeten met hun ogen de objecten bijna kunnen voelen. Tegelijk integreer ik verrassende elementen, zoals zilver dat het licht reflecteert, spiegeloogjes die de realiteit in het werk binnenhalen of verf die ‘s nachts oplicht, waardoor slakken of vuurvliegjes zichtbaar worden.” Lachend: “Al heeft nog nooit iemand me daarover aangesproken.”

ARTISTIEKE VRIJHEID

Zoals wel vaker vertrok Pieter Jennes voor zijn huidige expositie bij Be-Part in Kortrijk van een historisch verhaal, dat de werken als een losse rode draad met elkaar verbindt. Toen dissidente kunstenaars in 1974 in Moskou een openluchttentoonstelling organiseerden, werd die ontmanteld door een als groendienst verklede knokploeg. Hoewel deze *Bulldozer exhibition* de aanzet gaf voor de reeks, zijn er onderweg allerlei deelverhalen bijgekomen. Jennes: “Het verhaal vormt vooral een excuus om een bepaalde sfeer te creëren. Terwijl de achtergrond de werken aan elkaar verbindt, beleven de personages volgens de logica van een kinderboek een verhaal. Daarbij zie ik er nauw op toe dat geen enkel werk inwisselbaar is. Tegelijk zal elk werk in een andere context nieuwe verhalen genereren.”

Pieter Jennes, *Unfulfilled Karma,* 2022, olieverf en collage op doek, 190 x 170 cm. Met toestemming van Gallery Sofie Van de Velde and Nino Mier Gallery. Foto: Joost Joossen.

Hoewel hij niet de ambitie heeft om installaties te maken, wil hij wel meer zijn dan louter een kunstschilder. Daarom vat hij zijn tentoonstellingen op als totaalinstallaties. Zo bedekte hij de vloer bij Nino Mier met zilveren afgietsels van platgereden kikkers, ontwierp zelf meubilair voor de galerie – waarin onder meer het hout van zijn kaders terugkwam – en vind je verspreid over de ruimtes van Be-Part een dertigtal stoffen ganzen en porseleinen eieren. “Samen met mijn collagetekeningen bieden deze zijsprongen me een welkome afwisseling”, zegt de kunstenaar. “Ze vergen een andere manier van denken en geven me de mogelijkheid om samen te werken met anderen, zoals Jonas Van Oers.”

De ganzen refereren als stille getuigen aan het werk *De Idioot bij de vijver* (1926) van Frits Van den Berghe uit het Museum voor Schone Kunsten in Gent. “Ik hou van zijn vormentaal, maar ook van de manier waarop hij de logica van de wereld kritisch benadert”, zegt Jennes. “Om diezelfde maatschappijkritische reden spreken de sterk esthetische, georkestreerde films van verhalenverteller Werner Herzog me aan. André Butzer waardeer ik om zijn vrijheidsdenken en Dirk Zoete om zijn ietwat brute, maar vooral bijzonder ongedwongen speelse fantasiewereld.”

Aangezien hij afstudeerde net voordat het Antwerpse Koninklijk Museum voor Schone Kunsten de deuren sloot, heeft hij er nog naar hartenlust werken van grote meesters zoals Frans Hals of de Vlaamse Primitieven en expressionisten kunnen kopiëren om het vak te leren. Jennes: “Dat heeft een sterke indruk op me nagelaten en mijn DNA mede gevormd. Ik hou van het verhalende, frisse karakter van hun werk en van de vrijheid die ze namen om los te breken van de academische perfectie. Tegelijk ben ik dankbaar dat onze generatie weer gewoon kan schilderen en zich niet langer moet verdedigen zoals dat in de jaren negentig het geval was.”

BEZOEKEN

Pieter Jennes: An apple can’t be tired
Be-Part
Kortrijk
www.be-part.be
t/m 12-03

Expo Chicago
Nino Mier Gallery
Chicago
www.miergallery.com
13-04 t/m 16-04

Miart (beurs)
Gallery Sofie Van de Velde
Allianz Mico
Milaan
sofievandevelde.be
www.miart.it
14-04 t/m 16-04

DE TIJD

FEBRUARY 2023

Schilderijen die veranderen waar je bij staat

By Jan Dertaelen

De schilderijen van Pieter Jennes lijken onschuld te tonen, maar dat is slechts schijn. ©JOSELITO

Pieter Jennes (32) liet zich voor zijn nieuwe expo ‘An Apple Can’t Be Tired’ inspireren door een kunstincident in Moskou in 1974. Zijn schilderijen zitten vol dubbele bodems, met veel knipogen naar de Belgische schilderkunst.

De personages die Pieter Jennes’ schilderijen bevolken hebben iets bekoorlijk naïefs. Ze doen denken aan stripfiguren, met hun rode neusjes en blozende wangen. Uitgedost in kleurrijke hemden en jurken flaneren ze door lieflijke landschappen vol bloemen, krekels, zwaluwen en kikkers.

Die onschuld is slechts schijn. De schilderijen veranderen waar je bij staat. Plots herken je in hun brede gebaren de paniek van mensen die vertrappeld worden, uit bomen vallen en op de vlucht slaan. Hoe vrolijk Jennes’ doeken ook ogen, in de kern huist een raadselachtig drama.

Bij Be-Part in de Paardenstallen in Kortrijk loopt nu zijn nieuwe expo ‘An Apple Can’t Be Tired’. Hij toont er werk dat recht uit zijn atelier komt en waarvoor hij zich liet inspireren door ‘The Bulldozer Exhibition’. Op 15 september 1974 organiseerde een groep dissidente Russische kunstenaars een tentoonstelling in een park buiten Moskou.

Het duurde niet lang voor een legertje hooligans en agenten verscheen, vermomd als medewerkers van de groendienst, om met bulldozers en waterkanonnen de kunstwerken te vernielen.

Jennes raakte gefascineerd door het verhaal en nam het als uitgangspunt voor een reeks schilderijen. Het debacle is niet meteen te zien in zijn beelden, want de werkelijkheid is een springplank voor Jennes' verbeelding. Een wild sproeiende tuinslang herinnert aan het waterkanon. Een man zwerft door een tuin vol katten en omgevallen kunstwerken. Je kunt als toeschouwer geweld vermoeden, maar de slak in het gras glijdt er achteloos voorbij. Elders baant een eenzame fietser zich een weg door de striemende regen, met om hem heen een werveling van herfstbladeren en bonte vogels. Er zit een uitbundige vrolijkheid in het beeld die moeilijk valt te rijmen met de genadeloze geseling door de stormwind. Maar in Jennes' schilderijen kan alles. Dreiging en vertier, intimiteit en vervreemding gaan hand in hand. Net die dubbelzinnigheid maakt zijn bitterzoete universum zo aantrekkelijk.

©JOSELITO

De werken bevatten details die je pas ziet als je er met je neus bovenop zit. Dan zie je hoe een berkenstam textuur heeft gekregen door diepe krassen in de verf. Wie nog dichterbij gaat, ontdekt hoe in die stam haast onzichtbaar 'I love you' staat gekerfd, of hoe de wolken met nietjes op het doek zijn bevestigd. Jennes maakt van zijn schilderijen collages waarin hij lucifers, stukjes touw, parels en zilverpapier verwerkt. Het geeft zijn werk reliëf en maakt het tactiel. Het verraadt het speelplezier waarmee hij zijn doeken te lijf gaat.

Verteller
Doorheen Jennes' oeuvre waart de geest van de Belgische kunstgeschiedenis. De compositie van een samengetroepte menigte doet denken aan Ensors expressieve mensenmassa's en sommige wolkenpartijen lijken zo uit de schilderijen van Jean Brusselmans geplukt. In het vreemde perspectief, de eenvoudige lijnen en de bijna onhandige tekening van figuren herken je de invloed van de Brusselse kunstenaar Edgard Tytgat. Jennes deelt met hem de fascinatie voor het alledaagse leven. Allebei tonen ze de banale werkelijkheid, maar dan gefilterd door een kinderlijke fantasie, even naïef als onheilspellend, en doortrokken van een absurde en ontwapenende humor.

Het gaat al enkele jaren hard voor Jennes. Hij vond onderdak bij de Antwerpse Gallery Sofie Van de Velde en niet veel later bij Nino Mier Gallery in Los Angeles. Zijn schilderijen reisden naar Londen, New York en Chicago. In mei vorig jaar opende zijn expo 'When Weeds Bloom' in Los Angeles. De openingsavond was twee weken vooraf uitverkocht.

De Standaard

JANUARY 2023

Portret Pieter Jennes: Er gebeurt zoveel op doek

By Fred Debrock

© Fred Debrock

Speels, ontwapenend, tintelend van vertelplezier: zo schildert Pieter Jennes. Ook zijn recentste werk, te zien in Kortrijk, heeft al die ingrediënten in petto. We bezochten hem in zijn atelier.

Een tijger die in 1868 in de zoo van Antwerpen uit een kist ontsnapte en daarna in de stationsbuurt een paard aanrandde. De roes van de Amerikaanse dansmarathons, zoals de film They shoot horses, don't they? die opriep. En nu weer een openluchttentoonstelling van dissi-dente Russische kunstenaars in een park in Moskou, in 1974, die ont-manteld werd door een als groendienst verklede knokploeg en sinds-dien bekendstaat als de Bulldozer exhibition.

Voor elke nieuwe reeks zoekt kunstenaar Pieter Jennes een aansteke-lijk verhaal uit. Het doet dienst als voorzet en levert de brandstof die de motor van zijn verbeelding op gang brengt. 'Ik maak geen illustra-ties bij een historische gebeurtenis', zegt hij in zijn atelier. 'Een voor-gekauwd verhaal interesseert mij niet. Waar ik naar op zoek ben, is - sfeerschepping in verf.'

Dertig ganzen

Of die Bulldozer exhibition echt de kunstgeschiedenis moest ingaan?Jennes heeft er zijn twijfels bij. 'Het was geen undergroundactie. Kunstenaars die niet bij de sovjetvakbond hoorden, wilden gewoon hun werk tonen. Ze werden ook niet als oproerkraaiers weggezet.

Hun werken werden verwijderd omdat de makers geen officiële toe-lating hadden. Vergelijk het met protest bij de recente cultuurbegroting in Antwerpen, waar de actievoerders jammer genoeg ook niet se-rieus genomen werden.' En dus zien we de Bulldozer exhibition vooral passeren langs de zijlijn: motieven die over het doek buitelen in de propvolle collages die Jennes' schilderkunst typeren. Het braakliggende terrein duikt op als een telkens weer herhaald tegelpatroon. Het waterkanon als een sproeiende tuinslang. 'En kijk naar al dat groen', wijst Jennes aan. 'Ik wou mij zoals Matisse in het groen kunnen verdiepen.'

De tentoonstelling in de voormalige Paardenstallen in Kortrijk, met uitsluitend recente schilderijen en tekeningen, is opgevat als een totaalinstallatie. Verspreid over de ruimtes zullen dertig stoffen ganzen rondslingeren, in het gezelschap van evenveel porseleinen eieren.

Ook hiervoor kwam weer een ketting van associaties op gang. An apple can't be tired, zoals de titel van de tentoonstelling luidt, ver-wijst naar de film Jeder für sich und Gott gegen alle van Werner Her-zog. Daarin komt Kaspar Hauser, een beroemd geworden vondeling, plots in het volle leven terecht. Niet voor hij eerst heeft aangetoond dat een appel een vrije wil kan hebben. Jennes: 'Kaspar zou, in onze ogen, aan autismespectrumstoornis lijden. Ik moest spontaan den-ken aan De idioot bij de vijver, een schilderij van Frits Van den Berg-he. Ganzen zijn in dit portret stille getuigen, die niet alle aandacht wegkapen. Voor deze tentoonstelling schakel ik ze op dezelfde ma-nier in.'

Barokke overdaad

Pieter Jennes (1990) maakt deel uit van een lichting jonge schilders die vanuit Antwerpen school maakt. Naast generatiegenoten als Bendt Eyckermans, Ben Sledsens, Charline Tyberghein en Floris Van Look is hij bij uitstek de verhalenverteller van het lot. Gretig put hij uit folklore, film, de fantasiesprongen die kinderverhalen maken, de eigen logica die je vindt in wonderlijke nevenschikking van oude miniaturen. De sfeer kantelt vaak: het zorge loze gaat bij Jennes hand in hand met het onheilspellende. Barokke overdaad ligt op de loer, in theatrale settings zweven figuranten en dieren over het doek. Van een klassiek perspectief is daarbij geen sprake.

Na zijn academieperiode studeerde Jennes een jaar als curator aan de Gentse universiteit en volgde hij een stage bij Kunst instituut Mel-ly in Rotterdam. Zo werd de kunstgeschiedenis zijn speeltuin. Met stip fascineren hem de Vlaamse schilders uit de jaren 20 en 30, van Edgard Tytgat tot Jean Brusselmans en Gust De Smet. Hij romanti-seert de periode en springt er associatief mee om, zegt hij. 'Ik behoor tot een generatie voor wie schilderkunst zich niet hoeft te verdedigen. Niemand legde ons een heersende stijl op. De tijdgeest is ook veel di-recter. Beelden, van vandaag of uit het verleden, gaan veel sneller rond.'

Abstracte vlekkenpatronen, korrelige lagen, expressief aangezette ge-zichten zoals op de maskers van Ensor: de tastbare verfhuid kaapt alle aandacht. Jennes: 'Ik schilder graag berken, omdat ze zo'n mooi excuus bieden om in de verflaag te krassen. In bomen laat ik katten klauteren, maar ik breng er ook graag de markering van een GR-rou-te op aan. Een doek moet bij mij reliëf en leven uitstralen, ik smokkel er ook stiekem beweging in, met spiegelogen en zilverelementen. Dat tactiele zoek ik bewust op. Ik probeer te vermijden om vlak te schilderen waardoor een werk er op Instagram exact hetzelfde uitziet als in het echt.'

Zo moeten schilderijen uiteindelijk ook op zichzelf staan, vindt hij. En wordt het initiële verhaal slechts een voorwendsel. 'Verhalen cre-ëren openingen en mogelijkheden. Maar op doek valt de essentie er-van in duigen en gaan de motieven een eigen leven leiden. Niet alles moet ook een diepere reden hebben.'

Bruegel

Voor Jennes, die in 2019 onderdak vond bij Gallery Sofie Van de Vel-de in Antwerpen en daarna bij Nino Mier in de VS, ging het de voor-bije jaren snel. In 2021 had hij zijn eerste galerie solo in Londen, in 2022 in Los Angeles. Werken uit deze tentoonstelling reizen door naar een kunstbeurs in Chicago en later naar New York.

'De show in LA was twee weken op voorhand uitverkocht', zegt Jen-nes. 'Amerikaanse verzamelaars vinden mij exotisch, ze zien mij als het archetype van de Europese kunstenaar. Door mijn voornaam leg-gen ze de link met Bruegel, met zijn luchten en zijn genereuze verfge-bruik. In mijn kunst gebeurt veel. En dat in tegenstelling tot recente Amerikaanse schilderkunst, die vaak eerder bij billboards aanleunt.'

CURRICULUM VITAE

PIETER JENNES

b. 1990, Mortsel, BE
Lives and works in Antwerp, BE

EDUCATION

2014 University of Ghent, School of Arts Ghent, KASK, Ghent, BE
2013 Master Arts and Design, The Royal Academy of Fine Arts, Antwerp, BE

SOLO EXHIBITIONS

2027 *tba*, Nino Mier Gallery, Brussels, BE (forthcoming January 2027)

2026 *The Hill Road Residency, Nino Mier Gallery, Accord, NY, US*
The Farmer Ploughs On, Les Enluminures, Paris, FR

2025 *Huisje, tuintje,…*, Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE
Le Bouquet Manquant, Semiose, Paris, FR

2024 *Bird Tales*, Nino Mier Gallery, New York, NY, US

2023 *I'm Glad There is You*, Frieze Seoul, Gallery Vacancy, Seoul, KR
A number of days lead to nothing, Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE
Expo Chicago, Nino Mier Gallery, Chicago, IL, US
An apple can't be tired, Be-Part, Waregem, BE

2022 *When Weeds Bloom*, Nino Mier Gallery, Los Angeles, CA, US

2021 *I can tell you stories*, Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE
Everybody's heard about the bird, PUBLIC Gallery, London, UK

2019 *Tomorrow is so far away*, Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE
Opwaartse spuwende fonteinen en dwarrelende regen, AIP, Hoboken, BE

2018 *I eat her lips and she eats mine*, The White House Gallery, Lovenjoel, BE

GROUP EXHIBITIONS

2026 *Trembling Flowers*, Sint-Maartenskathedriaal and Sint-Pieterskerk, Ypres, BE

2025 Morning Haze, Lazy Mike Gallery, Seoul, KR
Painting after painting. Hedendaagse schilderkunst in België., S.M.A.K. Museum of Contemporary Art, Ghent (BE) (forthcoming)
Us, curated by Thom Oosterhof, NBB Gallery, Berlin, DE
Wayward, Newchild Gallery, Antwerp, BE

2024 *Don't think twice, it's all right*, Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE

2023 *Root Systems*, Nino Mier Gallery, Los Angeles, CA, US
The artist is a beast, Project Space On The Inside, Amsterdam, NL
Beach, curated by Danny Moynihan Nino Mier Gallery, New York, US

2022 *Vacation II*, Gallery Vacancy, Shanghai, CN

2021 *Rewilding*, Nino Mier Gallery, Los Angeles, CA, US

2020 *Danser Brut*, Bozar, Brussels, BE
De Nacht, De Warande, Turnhout, BE
L'heure bleue, Gallery Sofie Van de Velde & PLUS-ONE Gallery, Antwerp, BE
NO TIME LIKE THE PRESENT, PUBLIC Gallery, London, UK

2019 *Coup de foudre*, Belfius Collectie, Art Brussels, BE
Looking at the world through rose colored glasses, Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE

2018 *SOFT?*, Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp, BE
Slowhouse JayJay, Antwerp, BE
Red to brown, ABC klubhuis, Antwerp, BE

AWARDS & RESIDENCIES

2026 Hill Road Residency, Accord, NY, US

2018 Nomination Gavere prize

2012 "Schildersprijs" for Painting of the Royal Academy of Fine Arts

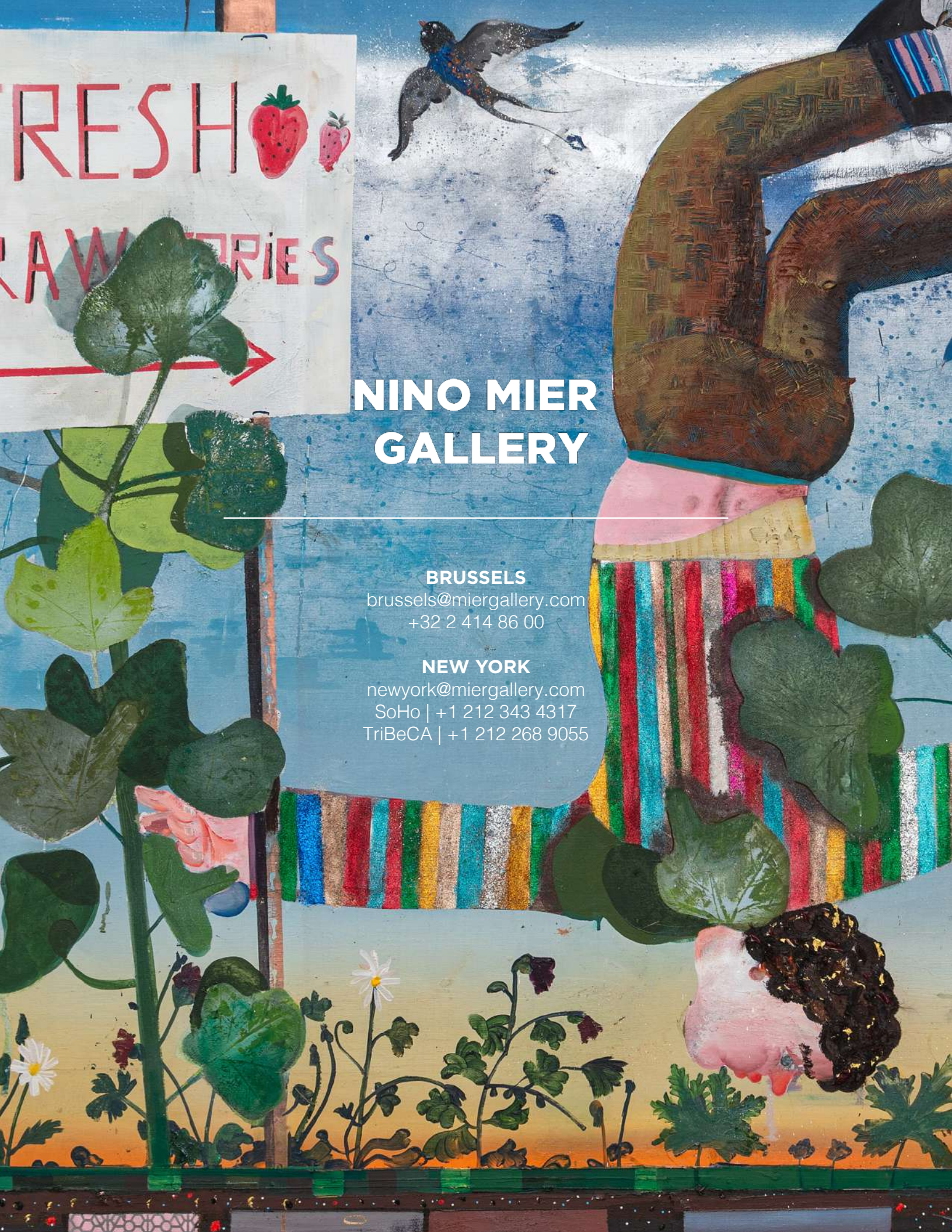
2010 Proost de Barsy Prize for Painting of the Royal Academy of Fine Arts

PUBLICATIONS

2021 *Pieter Jennes: Gezelligheid Op Een Druilerige Dag*, Sofie Van de Velde Gallery, Posture Editions

COLLECTIONS

Museum of Contemporary Art Antwerp (M HKA), Antwerp, BE
Belfius Art Collection, Brussels, BE

NINO MIER GALLERY

BRUSSELS
brussels@miergallery.com
+32 2 414 86 00

NEW YORK
newyork@miergallery.com
SoHo | +1 212 343 4317
TriBeCA | +1 212 268 9055